

Plater — Bøker —

Se side 15

UNGDOMSKLUBB I KRIG

RØDE GARDE

AVISA TIL
RØD UNGDOM

8

Pris
3 kr.

5 år siden
kuppet i Chile

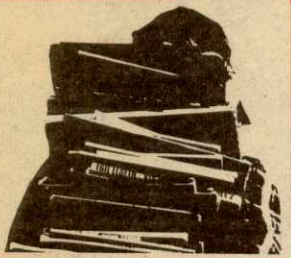
Se side 11

Historieboka
di juger!

Se side 3

Hva kan du kreve
av skolen?

Se side 2

Reaksjonært med
Paul McCartney
på forsida?

Se side 4

Røde Garde i Eritrea

Røde Garde har i sommer vært i Eritrea. Bl.a. besøkte vi en stor ungdomsklubb. Klubblokalene hadde før vært offisersklubb med fyll og prostitusjon for etiopiske offiserer. Se side 4 og baksida

SOLLIA VANT!

Se side 7

FESTIVALSOMMER

Reportasjer og innlegg om Troilltampen, Forum-festivalen, Laagendeltaet Blues & Rock Klubb og Rød Ungdoms kulturleir. Se side 8, 9 og 14

Debatt Kirken eller hedningesamfunnet — hva er verst?

Krev din rett!

Begynner du på skolen i høst? Da er du privilegert. Det sier i allefall staten. For i motsetning til i en bedrift finnes det *ingen* motsetninger i skolesamfunnet. Kirke- og undervisningsminister Kjølsvold Egeland, rektor på skolen og elevene, vi er alle en stor familie med felles interesser. Skolemyndigheter og rektor står på *din* side, og derfor trenger du heller ingen rettigheter!

Skjønner du ikke dette, du som ikke

får lære språket ditt fordi det ikke finnes nynorske lærebøker. Du som får dårlige karakterer fordi læreren ikke liker trynet ditt. Du som blir nekta å henge opp veggaviser av en reaksjonær rektor?

Noen få rettigheter har da staten i lover og regler gitt elevene, og de skal vi vite å utnytte! Skolen opplyser deg *ikke* om disse, men det gjør Røde Garde her-ved:

LÆRERN HAR TAUSHETSPLIKT!

Ansatt i skolen har taushetsplikt om elevene og deres forhold til skolen. Dette betyr at en rektor eller lærer ikke har lov til å gi opplysninger om karakterene dine, disiplinærbrudd, eller din politiske oppfatning til f.eks. en arbeidsgiver du søker jobb hos, til lokalavisen hvis den skal skrive om noe «bråk» på skolen, eller til naboene i bygda.

Er du over 20 år, har læreren også taushetsplikt overfor foreldrene dine. Men er du ennå ikke myndig, har de krav på å få opplysninger om deg fordi de er vergene dine.

Brudd på denne taushetsplikten er ulovlig og strengt tatt straffbart.

MYE TIL FØR UTVISNING

Dersom du bryter reglementet, eller på annen måte gjør noe «ulovlig», er det i første omgang ikke anledning til å gi deg noen straff. Først skal skolen «forsøke å bistå med sosiale og pedagogiske hjelpetiltak».

For at det skal være grunnlag for å *utvise* deg, stiller loven strenge kriterier. Det kommer bare på tale «når en elev *vedvarende* (vår uthevn.) har vist en oppførsel som i alvorlig grad går utover ordenen og arbeidsro i skolen eller når en elev i alvorlig grad forsømmer sine plikter».

For å utvise en elev kreves det 2/3 flertall i lærerråd. Hvis du ikke er myndig skal foreldrene dine være infor-

Høsten 75 ble Bjørn Vike utvist fra Laksevåg yrkesskole for å ha hengt opp en veggavis som kritiserte at rektor forbød all politisk virksomhet ved skolen. Rektor og lærerrådet hadde vedtatt å utvise han for godt. Etter at 90 skoler hadde fatta vedtak, 7 200 underskrifter var samla på yrkesskoler landet rundt, og flere skoler hadde streika til støtte for Bjørn Vike — måtte departementet slå fast at det ikke var lovlig å utvise han for godt. Bjørn Vike ble tatt inn igjen. Han fikk også medhold fra departementet i at skoleledelsen ikke hadde gitt han de rettighetene han hadde under behandling av saken.

mert på forhånd om saka. Og du har sjøl rett til å møte i lærerråd å forklare deg.

KLAGERETT

Hvis du er blitt utvist, har du klagerett. Denne klageretten skal du bli informert om av rektor, bl.a. om hvordan du skal gå fram for å klage. Du skal rette klagen til lærerrådet og kreve at de behandler saka di på nytt. Dersom de avviser klaga, har de plikt til å sende klaga di videre til departementet, for at de skal overprøve den. Hvis du skal klage på en utvisning, lønner det seg å sjøl sende kopi av klagen direkte til departementet.

LOV Å DRIVE POLITIKK

På enkelte skoler er det såkalt forbud mot politisk

virksomhet. Enten det er rektor som egenrådig har bestemt dette forbudet, det er vedtatt i skoleutvalget, eller det er et reaksjonært flertall i elevrådet som har vedtatt det, — er det et ulovlig vedtak. Det er alminnelig ytringsfrihet i Norge. Det er slått fast i Grunnlovens paragraf 100. Et generelt forbud mot politisk virksomhet på skolen, er en enorm innskrenkning i ytringsfriheten, og et klart brudd på grunnloven. Sjøl om elevrådet på skolen din fatter et slikt vedtak, må dere mobilisere elevene på at det er ulovlig. Tross vedtaket i praksis, og ta den kampen med skoleledelsen som da måtte komme. Vær sikker på at dere vil få stor støtte fra skoleelever landet over!

LAG KLASSEVEDTAK MOT UFORBEREDTE PRØVER

Så er det striskjorta og havrelefsa igjen. Ferien er over, og et nytt skoleår er begynt.

Det er med blandede følelser vi pakker veska: Det er spennende å treffe klassekameratene, nye og gamle. Men hva vil det nye året bringe oss?

Vi går på skolen for å lære, men kjedelig undervisning, tonnevis med lekser, uforberedte prøver, karakterjag og tidsnød er det som bys oss.

Kan vi stå imot noe av dette? F.eks. presse skolen til å bedre undervisninga eller bli kvitt de uforberedte prøvene?

Ellisiv: År etter år sitter vi på skolebenken og irriterer oss over skolen. Det må være mulig å få gjennom en del forandringer som kan gjøre skolen mer interessant. F.eks. synes vi på ungdomsskolen at timene gikk som en røyk, og at vi lærte dobbelt så mye når elevene kunne samarbeide. Det å lære av hverandre, og prøve og feile, lærer en mye mer av, enn å høre på en lærer som står og meser foran ved kateteret.

Ellisiv er ferdig med ungdomsskolen, og er begynt i 1. gym. Røde Garde har slått av en prat med henne og Kjell, som er lærer.

Kjell: Teknikken med gruppearbeid kan ikke tres ned over huene på folk en gang iblant. Da vil alltid noen falle utenfor. Jeg mener det skal være en naturlig arbeidsform. Enhver arbeidssituasjon som en ik-

ke er minst to om skulle være utenkelig, spesielt i skolen.

Det er også viktig å understreke at gruppearbeid ikke er noe som bare hører hjemme i samfunnsfag. Tenk på fremmedspråkene. I stedet for at elevene høres en og en i tysk grammatikk, lærer de språket av å føre samtaler med hverandre om dagligdagse ting, og kan hjelpe hverandre hvis den ene står fast.

Ellisiv: Det at skolen er helt løst fra praksis, er jeg veldig opptatt av. Da jeg var i Frankrike, kunne jeg ikke en gang gå og kjøpe en pose poteter, ennå jeg har fransk på skolen. Derimot kunne jeg mye om faguttrykkene på et sirkus.

Jeg kan nevne et annet eksempel fra ungdomsskolen. I maten regnet vi ut flateinnholdet av trekanter og firkanter. Det gikk

greitt. Men så fikk vi i oppgave å regne ut hvor mye maling en trengte til å få malt et hus, da var det plutselig ingen i klassen som kunne svare.

Det bør også bli fler ekskursjoner. Når vi f.eks. lærer om slag i historien, blir det først levende og lærerikt for oss når vi kan dra ut og se på festningene osv. **Kjell:** Skolene får bevilgninger til ekskursjoner o.l. Det er viktig at elevene krever å få vite hvor mye penger det er, og krever å få være med på å bestemme hva penga skal brukes til. Det er i det hele tatt viktig at elevene ikke finner seg i at læreren har en suveren rett til å bestemme undervisninga, elever og lærere må gå sammen om opplegget. Bare da blir det bra.

Ellisiv: Jeg har hørt at det er mye uforberedte prøver på gymnasene. Det er noe av det verste jeg kan tenke meg. Den eneste hensikten med uforberedte prøver er jo å lure elevene. Du skal altså ikke gjøre lekser for å lære, men av redsel for å bli «testet» — så uventet som mulig. Dette er blodig urettferdig. Vi må ikke finne oss i en slik ordning. Vi må boikotte disse «prøvene». Vi må lage klassevedtak på at klassen aldri leve-

Lærer Kjell og Ellisiv som er skoleelev, er enige om at elevene må kjempe for bedre forhold på skolen.

rer inn slike «prøver». Dette må gjøres med en gang skolen starter, og leveres til alle lærerne. Det er viktig at tillitsmannen i klassen er en person som tør stå imot stormen, og forsvare klassens interesser. Derfor synes jeg det er gærrt at tillitsmennene blir valgt med en gang skolen starter. Da veit vi ofte ikke hvem i klassen som f.eks.

tør stå imot de mest autoritære lærerne.

Til eksamen på ungdomsskolen var jeg oppe i muntlig eksamen. Det frister ikke til gjentakelse. Jeg måtte nippugge kristendomsboka og blei eksaminert i et par sider i boka. Det er tre år til jeg skal ta artium, til da må vi ha greidd å avskaffe muntlig eksamen. Jeg har ikke truf-

fet en elev som synes noe bra om en slik ordning. Det er upopulært blant lærerne også. Vi må presse vekk muntlig eksamen, ved å lage klassevedtak og sende dem til departementet og lage aksjoner. Jeg er sikker på at vi kan bli kvitt dette marerittet, hvis vi bare setter igang og jobber med det, og *trur* på at seieren ikke er så langt unna.

Norge 1918-1940 — historieboka di holder ikke mål —

Les «Den hemmelige hæren»

Hverdagen på

«kretsfengslet»

Rothaugen skole, populært kalt «kretsfengslet» er en av de største ungdomsskolene i «gamle» Bergen. Skolen ligger og ruver på en høy knaus i Sandviken, med utsikt over fjorden. Bygningen minner ærlig talt mest om et gammeldags fengsel.

Vi tok oss en tur «bak murene» og spurte to jenter hvordan det var å gå på Rothaugen.

— Vi trives godt her — liker miljøet. Lærerne er for det meste greie, og du har mye mer kontakt med dem nå enn på barneskolen. Blir behandlet mer på like fot.

— Hva gjør dere i friminnuttene?

— Da må vi være ute — bare når det er snøstorm får vi være inne. En bra ting er at vi får spille plater i storfriminnuttene. Før kunne vi kjøpe melk og boller i en bod i skuret — en av foreldrene stod og solgte — men nå er det slutt fordi ingen vil stå. Håper det blir noe av det igjen. Når vi skal utenfor skolen i friminnuttet, må vi ha skriftlig tillatelse.

KONTORET SITTE PÅ NØKKELTIL DO!

— Ellers er det en del syke ting på skolen. F.eks. må vi gå på kontoret for å få nøkkel når vi skal på do i timen! I storfriminnuttet er det en lærerinne som har nøkkelen.

— Grunnen til dette er at vi ikke skal reke unødendig på do og selvsagt for at vi ikke skal få røyke i smug på do. Det er forferdelig tungvint å jogge rundt hele bygningen bort på kontoret for å få gå på do! Dørene burde vært åpne, sånn som de er de fleste andre normale steder.

— På andre ungdomsskoler i byen, f.eks. på Dragefjellet, er det egne jentegrupper som tar opp saker som spesielt angår jentene på skolen (F.eks. bedre gymnastikkforhold). Trengs det en jentegruppe på Rothaugen?

— Det kunne vært bra. Bl.a. burde det bli satt opp en bindautomat på skolen, sånn at jentene slipper å gå å spørre om bind. Andre ting som det bør gjøres noe med, er å få bedre prevensjon og få vekk det verste motepresset. Vi får se hva vi kan få gjort til høsten!

(La RG-leserne få vite hvordan det går, da! — red.)

Her er doet på «kretsfengslet» hvor elevene må få låne nøkkel for å komme inn.

Ottar Strømme

Den hemmelige hæren

Den hemmelige militære organisasjonen mot «indre uro» i Norge fra 1918 til 1940.

Våpen mot folket - 2

ikke enkelte landvernsavdelinger (paalidelige folk) med tilstrekkelig befal skulde gjøres mobiliseringsklare til anvendelse i tilfelle uroligheter».

Disse to tiltaka ble gjennomført. Tenk på hva historieboka forteller deg nå: «Det politiske demokrati ble gjennomført og festet rot». «Paalidelige» militæravdelinger ble oppsatt og våpene ubrukeliggjort for å hindre arbeiderklassen i å få fatt i dem. Sannelig litt av en måte å befeste demokratiet på!

VÅPNENE UBRUKELIGGJORT MENS KRIGEN RASTE!

20. februar 1918 sendte Generalstaben ved R. Lowzow ut følgende direktiv:

«Efter ordre av Kommanderende General skal man anmode hr. Generalen om saa snart som mulig at træffe forføjning til at slagfjærene blir uttatt av skytevaabnene i de magasiner som paa grund av sin beliggenhet maa anses for særlig utsatt for angrep fra ondsinnede og som nu ikke maatte være tilstrækkelig sikret... Det overlates divisionen at avgjøre hvorvidt ogsaa ammunitionen bør fjernes og op-

bevares andetsteds. Foranstaltningene bør foretages saa diskret som mulig».

13. nov. sendte Generalstaben følgende hemmelig telegram:

«Da der muligens vil bli gjort forsøk paa en omstyrting av den bestaaende samfundsorden og herunder gjort overfald på armeens beholdninger av vaapen og ammunition, har Kommanderende General efter konferance med Forsvarsministeren, bestemt at samtlige skytevaaben... straks skal midlertidig ubrugeliggjøres derved at viktige deler fjernes...»

«ONDSINNEDE» LIKE FARLIGE SOM HITLER

Bull opplyser at det i 1917 i Norge ble arrestert en tysk diplomat som hadde kofferter fulle av sprengstoff. Lengre unna var ikke krigen. I denne situasjonen går regjeringa og generalstaben til det drastiske skritt å ubrukeliggjøre mesteparten av våpnene! Bare «sikkerhetsavdelingen» får ha sine våpen inntakt. M.a.o.! Mynighetene anså den norske arbeiderklassen for å være

en adskillig større fiende enn de imperialistiske invasjonshærene som lå og venta på å slå til utafor stuedøra vår.

HEMMEGIG HÆR

Den hemmelige hæren — bestående av «paalidelige» folk direkte retta mot arbeiderklassen — besto i 1934 av 27 000 soldater. Kan du gjette hvor mange soldater som tilsammen blei mobilisert i Sør-Norge da tyskerne invaderte Norge i 1940? 27 500 mann! Vi kan ikke trekke noen annen slutning av dette enn at generalene mente at den norske arbeiderklassen var en like stor fare for landet som Hitler! Jo, her hadde demokratiet virkelig fått fotfeste!

Ottar Strømme har letta på en liten flik av den historia borgerskapet ønsker å skjule. Inntil i dag har de klart dette altfor godt. Men nå ligger fakta på bordet — klare til å brukes. Det finnes ikke unnskyldning verken for lærere eller elver — «Den hemmelige hæren» må i bruk i absolutt alle klasser! (Har Oktober tenkt på muligheten av å tilby klassesett?)

I mellomkrigstida eksisterte det en hemmelig hær i Norge. Denne hemmelige hæren hadde som oppgave å slå ned «indre uro» og telte i 1934 27 000 mann. «Pålitelige» soldater var plukket ut til «ordensvern» og «sikringsvakter» for å hindre at arbeiderklassen skulle ta makta i Norge.

«Ugjendrivelig dokumentasjon» er major Svein Blindheims kommentar til boka som legger fram disse påstandene: «Den hemmelige hæren» av Ottar Strømme (Forlaget Oktober).

Røde Garde har sammenligna opplysningene i «Den hemmelige hæren» med det som fortelles elevene i den videregående skolen. Vår konklusjon er entydig: Historieundervisninga holder ikke vann. Delvis serveres usannheter, delvis halvkvæda viser og — ikke minst i det tilfelle vi behandler under — det er tyst som i grava om viktige saker.

«Usannheter» betyr ikke nødvendigvis «løgner». Dokumentene Strømme har gravd fram fra nedstøva militære arkiver har vært hemmeligholdt til nå og følgelig også vært ukjente for forfatterne av de historieøkene som brukes i skolen.

Røde Garde kommer i framtida til å ta for seg flere historiske temaer på samme måten som vi nå gjør med det norske militærapparatet i mellomkrigstida. Det finnes nemlig et vell av progressiv litteratur som slår borgerskapets historieskriving til jorda. Les artikkelen under, og du vil i hvert fall bli overbevist om én ting: Ingen som virkelig ønsker kjennskap til Norges historia fra 1918 til 1940 kommer utenom «Den hemmelige hæren». Se gjennom historiepensumet ditt for året som kommer. Skal du lese om den nevnte perioden i Norges historia? Løp til nærmeste bokhandel og skaff deg boka!

Læreboka vi sammenligner innholdet i «Den hemmelige hæren» med er Edvard Bulls «Nordmenn før oss». Vi har valgt den ut fordi vi veit den er mye i bruk — den er sikkert verken verre eller bedre enn det meste av det andre materialet som benyttes i skolen.

MANGELFULL

Det første som slår en når en leser Bull er hvor mangelfull denne historia er. Det blir framført få direkte løgner, men det faktum at det viktigste er utelatt gjør at helheten likevel blir løgnaktig. Det blir som å fortelle historia om Vietnamkrigen ved å fortelle at mange døde uten å forklare at USA-imperialistene var morderne, uten å forklare at folket forsvarte seg mens imperialistene angrep.

«HØYKONJUNKTUR»

Et eksempel er behandlingen av dyrtida de siste åra av første verdenskrig. «Krigen førte til den største høykonjunktur landet noen gang har hatt» forteller Bull, og legger riktignok til at det ikke var gode tider for alle i landet. Ottar Strømme sier: «Prisene steig så fantastisk at det var urå for vanlige folk å kjøpe fisk og mat, de få gangene det i det hele tatt fantes fisk å få kjøpt. Mens det oppfiska kvantum fisk

fra 1914 og 1916 sank fra 618 000 tonn til 515 000 tonn, steig den samlede verdien fra 62 millioner kroner i 1914 til 162 millioner kroner i 1916». Så lett er det å fortelle at høykonjunkturen gjaldt kapitalistene og at arbeidsfolk levde i ei krisetid. Tallet finnes lett tilgjengelig — hvorfor blir de ikke brukt?

«PAALIDELIGE» OG «ONDSINNEDE» FOLK

Vi skal ta et eksempel som er mye verre. Her juges det. Vi siterer Bull: «Derfor kan vi regne tida fra 1905 til 1918 eller 1920 for en «oppgangstid». De fleste mennesker i Norden fikk det faktisk bedre i den perioden: Lønninger og andre inntekter steg, arbeidstida ble kortere, det var ingen alvorlig arbeidsløshet. Det politiske demokrati ble gjennomført og festet rot.» (RG's uthevelse).

La oss se på realitetene i 1918. I februar nedsatte regjeringa en hemmelig komite som fikk navnet «Sikkerhetskomiteen». Denne komiteen befatta seg bl.a. med militære spørsmål, og la fram følgende forslag for regjeringa:

«Komiteen er av den opfatning at der burde henstilles til Kommanderende General at... c) gjøre håndvåpen og kanoner i magasiner uskikket til øieblikkelig bruk, d) opta til overveielse om

Tennstemple og stempelfjærene var fjerna — våpnene var ubrukbare.

Avisa til RØD UNGDOM
Boks 4702, Sofienberg, Oslo 5
Telefon (02) 35 32 62
Postgiro for abonnement: 4 79 21 31
Postgiro for kommisjonære: 2 06 96 89
Abonnement koster 30 kroner for ett år
RØDE GARDE kommer ut hver måned
Redaktør og ansvarlig utgiver:
Erling Martman-Moe
Trykt i offset hos A/S Duplotrykk

Kirken eller hedningesamfunnet, — hva er værst?

I Røde Garde nr. 7—juni — var det et intervju med Arild Karlsen fra hedningesamfunnet. I dette intervjuet pekte han sjøl på at det viktigste var å motarbeide den

norske kirke og andre religiøse maktorganisasjoner, — og at de sjølsagt kan samarbeide med kristne, «vanlig» kristne, i en del saker. Jeg får ikke denne saklig-

hetslinja til å stemme med virkeligheten. Jeg er sjøl kristen, noe som Karlsen oppdaga en dag på Karl Johan. Vi hadde ingen motsetninger angående statskirka da jeg sjøl har meldt meg ut.

Men det at jeg er kristen var nok nok til at Karlsen løp etter meg oppover Karl Johan og ropte:

«Alle folk se på hu'a — hu er helt sprø, hu er kristen»

Jeg mener at så lenge folk velger den rette sida er det et underordna spørsmål om de er kristne eller ikke. Dessuten holdt Karlsen et flam-

mende foredrag om kirken som tvangskristner og sa at det å påtvinge folk noe som de ikke ville ha, — nei fy fillern! En time etterpå kunne vi observere Karlsen da han dytta løpesedler ned i lom-mene til en gutt i 8 årsalderen som var helt på gråten. Så hva er verst statskirka eller hedningesamfunnet!?! Det er positivt at folk melder seg ut av statskirka, men la dere for all del ikke lures inn i hedningesamfunnet!

Anne

Borgerlig med Paul McCartney på forsida

Svar:

Redaksjonen er ikke enig i kritikken av oppslaget om Paul McCartney. Intervjuet med ham var en del av en stor reportasje fra en viktig musikkbegivenhet i England. 80 000 ungdommer samla seg under parolene til Rock Against Racism og Anti Nazi League og lagde den største demonstrasjonen i England siden krigen. Disse 80 000 hadde en ting felles — hat mot nazismen og rasis-men og et ønske om å slå National Front til jorda før de blir sterke. En viktig del av vår reportasje gikk nettopp ut på å vise at her var det samla folk som kunne ha delte meninger i mange saker, men som klarte å legge uenighetene til side for å slåss mot nazismen. Her var det ikke minst (kanskje flertallet) ungdom som ellers ikke er opptatt av politikk. RAR og ANL har virkelig fått med seg ungdomsmassene.

Hva har dette med Paul McCartney å gjøre? Jo, han støtta dette klart progressive grunnlaget som demonstrasjonen var organisert på. Han uttalte seg ikke om kapitalisme eller sosialisme, imperialismen eller frigjøringskrig. Hva han mener om disse sakene er i denne sammenhengen uinteressant. Likeledes om han har tjent millioner på sangen og musikken sin. Poenget er at han i kampen mot nazismen har stilt seg på riktig side. Er ikke det bra? Sjølsagt!

Dessuten — Paul McCartney er superkjendis og «ungdomsidol» framfor noen (hvor mange av tenåringsjentene fra 60-åra var ikke «forelska» i ham?!). Med andre ord — det han sier og gjør, påvirker millioner av ungdom verden over. Vi kan synes dette faktumet er så trist, så trist — men hvem tjener det at vi lokker øya for det? I dette konkrete tilfellet i hvert fall ikke kampen mot nazismen.

Redaksjonen

Med vennlig hilsen
en Røde Garde-leser

Er Røde Garde blitt en borgerlig avis? En må begynne å lure når en ser en borger på forsiden og et hylletsinnlegg på midtsidene (som ellers hadde en fin reportasje om rock mot rasisme). Det skal sies at det ikke er helt uten grunn at hyllestinnlegget til Paul McCartney står der. Han uttalte at han var mot nazisme, og det er ikke det at RG refererer en slik uttalelse, jeg synes er feil. Men jeg synes innlegget minnet mis-

tenkelig om diverse erklærte borgerlige ukeblader, som blant annet råttent stoff bruker popstjerner for å få opp profitten. Jeg prøver ikke å si at Røde Garde driver etter profittthensyn, men det rettferdiggjør ikke bruken av popstjerner. Det at enkelte kjøper avisen når de ser at avisen skriver om popstjernen deres, kan jeg ikke se som spesielt positivt. (På hvilken måte skal en få spredd avisen?)

Det neste blir vel et første-

Napalm og splintbomber

I 17 år har folket i Eritrea kjempet med våpen for å frigjøre landet sitt. I løpet av 1977 hadde de to frigjøringsorganisasjonene ELF og EPLF store framganger. 98% av landet var frigjort, og eritreerne var i full gang med å bygge opp landet sitt.

For første gang i sitt liv fikk folk på landsbygda besøk av en lege eller sykepleier. Barn og ungdom fikk begynne å lære sitt eget språk, tigrinia, på skolen. Foreldrene deres fikk hjelp av kadre fra frigjøringsorganisasjonene til å lære å lese og skrive. Kvinnene kunne gå ut om kvelden uten redsel for å bli voldtatt av etiopiske soldater.

ETIOPISE BØNDER SOM KANONFØDE

Men i sommer satte Etiopia i gang en enorm offensiv for å knuse det nye Eritrea og igjen okkupere landet. 150 000 etiopiske soldater ble i juli satt inn mot de 40 000 frigjørings soldatene. Noen av de frigjorte byene ble igjen okkupert av etiopiske avdelinger.

Da Røde Garde tidlig i sommer besøkte det frigjorte Eritrea, snakket vi med flere etiopiske krigsfanger. De fleste var analfabeter. De var blitt ver- vet til den etiopiske hæren for å slåss mot «arabiske terrorister som forsøkte å okkupere hele Etiopia». De hadde knapt sett et gevær før de ble satt inn ved fronten mot eritreerne.

De etiopiske soldatene er kanonføde. Krigen mot Eritrea er Sovjets krig. I den øverste etiopiske militærledelsen sitter det et flertall av russere og kubanere. Hæren er leda av 1000 sovjetiske rådgivere. Soldatene er utstyrt med sovjetiske våpen. Fra april '77 til nå har Etiopia fått våpenhjelp fra Sovjet for 1 milliard US dollar. Fra sovjetisk MIG — 54 bombefly slippes bombene over soldater og sivilbefolkning. Uten Sovjet ville i dag Eritrea vært fritt.

ERITREA LIDER — SOVJET FORBEREDER VERDENSKRIG

I dag utsettes eritreerne for enorme lidelser. Hundrevis av landsbyer er utsletta av bombene. En halv million mennesker har i løpet av noen uker blitt hjemløse og mistet alt de eide. Tusenvis av kvinner, barn og gamle er drept og lemlesta av napalm og splintbomber.

Sovjet skyr ingen midler i kampen om kontrollen over dette viktige landet på Afrikas Horn. Den som kontrollerer Hornet, kontrollerer skipstrafikken gjennom Rødehavet og Suezkanalen. De kan opprette militærbaser nær de enorme oljekildene i Den persiske gulf, som forsyner Europa med 63% av deres oljebehov. Kampen om Eritrea og Afrikas Horn er en viktig del av Sovjets forberedelser til en ny verdenskrig.

REIS STØTTEARBEIDET!

All progressiv ungdom må i en slik situasjon kaste kreftene inn i støttearbeidet for Eritreas folk. Fortell venner og kjente om hva som skjer i Eritrea! Vedta støtteresolusjoner på skoler og arbeidsplasser! Saml inn penger til Solidaritet Norge — Eritrea!

— SOVJET UT AV AFRIKAS HORN!
— STYRK SOLIDARITETSARBEIDET FOR ERITREA!

Det er altfor mange abonnenter som ikke har betalt regningene vi sendte ut i midten av juni. Mange abonnenter (som betaler!) er et av de sterkeste beina Røde Garde står på. Vi vil nødig stoppe forsendelsen til noen. Sørg for at du får Røde Garde i postkassa i ti-da framover også. Vær rask med å betale.

Frigjøringsfonde

Postgiro: 2 32 02 57

PostBoks 5645 Briskeby Oslo

Forum-festivalen — Et bytte for AKP(m-l)?

Etter å ha deltatt på Forumfestivalen og kommet meg fornøyd hjem, leste jeg Ny Tid sin kommentar til festivalen 3 uker etterpå.

Min mening, og jeg håper det er Rød Ungdom sin mening også, er at alle kulturaktiviteter som viser fram gode musikere, får fram amatørkultur, reiser diskusjon og egenaktivitet er bra saker. Skal vi la være å slutte 100% opp om Forumfestivalen fordi vi har ting å kritisere?

SV-avisa Ny Tid tar utgangspunkt i negative saker og viser fram Forumfestivalen på en helt fordreid måte. Det er ikke sant at vi, publikum, hadde

laber interesse for det som kom fram på scena, at vi var mer interesserte i å prate og ruse oss. Det var framgang å spore når det gjaldt stoff og alkohol i år. Det var også mer amatøraktivitet enn tidligere, og hvorfor skriver Ny Tid ikke et ord om den fine støttevisa til Solli som ble laga på festivalen og sunget siste dagen?

«Skal Forumfestivalen bli et bytte for AKP(m-l)s kulturelle ensretting?» spør Ny Tid. Kan dere ikke overlate AKP-spøkelset til Høyre og DNA og heller skrive om det som var hovedsida med festivalen, kulturelt mangfold og mange blomster!

Tidligere var Forumfestivalen så enhetlig, men i år ødela ei lita gruppe (hard kjerne? min anm.) helfrelste ml-ere med sekterisk kulturpropaganda på allmannamøtene, og Ny Tid fikk oppleve patetisk komiske diskusjoner. Hvorfor kan ikke Ny Tid skrive at det er bra at en diskusjon om kultur blir reist på festivalen i stedet for å stemple og moralisere? Dere er vel heller ikke imot at ml-ere skal få uttale seg, sjøl om de er aldri så håpløse etter deres mening? Hvis Ny Tid har alt så klart, hvorfor tok ikke formannen i Aust-Agder SV ordet på allmannamøtet og sa noe lurt — han var jo

der? I samme nummer av avisa er han intervjuet om seg sjøl. Her har han så mye å si at det kan bli ei hel bok!

Nei, kjære Ny Tid, på ei og samme side roser dere Tråilltapmen-festivalen, samtidig som Forum blir stilt helt åpent for dødelige slag. Vi trenger begge festivalene, og begge festivalene trenger å komme videre ved hjelp av positiv kritikk. Jeg håper vi kan sees på Forum til neste år, at Ny Tid er der uten moralisme og sure miner og at anti-kommunismen og brillene som fordreier ligger hjemme.

Hilsen en deltaker

Nasjonal frigjøringskamp — støtte til revolusjon

Åssen holdning skal vi kommunister ta når et land i den 3. verden forsvarer seg mot imperialistisk angrep? F.eks.: Zaire har to ganger de siste åra blitt utsatt for invasjonersforsøk fra tropper som kommer fra Angola men som opplagt er dirigert av Sovjet. Mobutu, statslederen i Zaire, mente begge ganger folket til kamp mot inntrengere. Vi kommunister støtta det fullt ut, mens andre hevda at det var å støtte et reaksjonært regime. At når Mobutu undertrykker folket i Zaire, er det feil å støtte at han vil forsvare landet mot okkupasjonsforsøk.

Dette er et svært aktuelt spørsmål. Regimene i den 3. verden er forskjellige på mange vis, men landa i den 3. verden har det til felles at det er de som er utsatt for den hardeste undertrykkinga fra imperialistene, spesielt Sovjet og USA. Åssen skal vi stille oss når de forsvarer seg mot undertrykkinga?

Eller, i dag foregår det kamp for nasjonal sjølstendighet i en lang rekke land i den 3. verden. Åssen skal vi kommunister se på disse kampene? Er de en del av den sosialistiske verdensrevolusjonen, og de viktigste revolusjonære kampene som pågår i dag, eller er de i høyden en støtte til de kampene arbeiderklassen i de kapitalistiske landa fører?

De marxistiske klassikerne har mange steder tatt opp akkurat disse spørsmåla og gitt svar. Vi bringer et par utdrag her, og oppfordrer folk til å studere disse sitatene, men også å lese mer i de bøkene som er angitt. En annen svært viktig artikkel som kan studeres, er en som heter «Forsvarere av nykolonialismen», som er et brev skrevet av Kinas Kommunistiske parti i diskusjonen med Sovjet-revisjonistene i begynnelsen av 60-åra. Denne diskusjonen er utgitt i bokform på Oktober forlag og heter «Den store polemikken».

Men først et sitat av Stalin som viser åssen han vurderer den kampen emiren (en slags konge) av Afghanistan førte mot den engelske imperialismen i 20-åra: «Den kampen som emiren av Afghanistan fører for landets uavhengighet er objektivt en revolusjonær kamp, trass i de monarkistiske synsmåter emiren og tilhengerne hans har, for denne kamp svekker, oppløser og undergraver imperialismen —...»

(Stalin i «Spørsmål i leninismen» s. 51, Oktober forlag) «Uansett hvilke klasser, partier eller enkeltpersoner i en underkua nasjon som slutter seg til revolusjonen, og uansett om de sjøl er klar over vitsen med det eller forstår det, så lenge de kjemper mot imperialismen, blir revolusjonen deres en del av den proletariske sosialistiske verdensrevolusjonen, og de blir forbundsfeller for den».

(Mao i «Om nydemokratiet» s. 12) De kampene som føres for nasjonal uavhengighet nå i imperialismens epoke har fått en ny betydning, fordi ingen kamp for nasjonal uavhengighet kan unngå å rette slag mot imperialismen og spesielt supermaktene USA og Sovjet. Mao sier videre om dette:

«I denne tida hører ikke noen revolusjon i en koloni eller halvkoloni som er retta mot imperialismen, dvs. mot det internasjonale borgerskapet eller den internasjonale kapitalismen, lenger med til den gamle typen som var den borgerlig-demokratiske verdensrevolusjonen, men til den nye typen. Den er ikke lenger en del av den gamle borgerlige, eller kapitalistiske, verdensrevolusjonen, men en del av den nye verdensrevolusjonen, den proletariske-sosialistiske verdensrevolusjonen. Slike revolusjonære kolonier og halvkolonier kan ikke lenger bli regna som allierte for verdenskapitalismens kontrarevolusjonære front. De er blitt allierte for verdenssosialismens revolusjonære front».

(Mao i «Om nydemokratiet» s. 9)

VI MÅ VISE AT VI IKKE ER REAKSJONÆRE!

«Norsk ungdom tenker bare på mote og disco» sto det med krigstyper på forsida av Dagbladet på slutten av agurktida. Oppslaget hadde utgangspunkt i en undersøkelse som et reklamebyrå hadde gjort, og Dagbladet hadde tolka den på sitt vis: Ungdommen er konservativ, slo de fast. Unge Høyre var fornøyde, lederne for AUF og unge Venstre gråt over hvor «passiv» ungdommen er nå til dags og hvor vanskelig det var å drive politisk arbeid. Nå var det bare det at denne undersøkelsen kanskje ikke holdt mål, for hva var det ung-

dommen var spurt om? Jo, bl.a. om de støtta regjeringas politikk med såkalt sosialisering av banker og forsikringsselskaper. Et flertall gjorde ikke det, men behøver en være spesielt konservativ for ikke å gjøre det? Det eneste den undersøkelsen viser, er at Arbeiderpartiet har liten oppslutning om politikken sin. Undersøkelsen er laga etter målestokken: For eller mot APs politikk. Er du mot, er du konservativ — altså et opplegg som passer Høyre hånd i hanske. Det undersøkelsen ikke hadde spurt noen om, det var om ungdom var for arbeidsløs-

het, om de var for at det nesten ikke finnes steder å være, om de var for at arbeidsløse skulle overta fabrikkene sjøl, om de var for at Solli-kollektivet skulle få bevilgninger til drifta fra Sosialdepartementet. Heller ikke blei noen spurt om de støtta YLIs krav om tidligere utbetaling av lån og stipend, eller om de var mot politivold. Selvfølgelig blei ingen spurt om dette, en kunne jo risikere å få en konklusjon som sa at ungdommen var progressiv, at ungdommen slett ikke var fornøyd med tingenes tilstand! En sånn undersøkelse skulle vi gjerne sett

resultatet av, men den kommer neppe noe reklamebyrå til å foreta.

Uansett: Undersøkelsen passer borgerskapet som hånd i hanske: Staten forbereder bl.a. et statsbudsjett som kommer til å stramme inn på bevilgningene til ungdom, både når det gjelder skole, stipender, bevilgninger til steder å være. Politiet kommer sikkert til å få mer enn nok, derimot. Ungdommen har mindre grunn enn noen sinne til å være «konservativ», og det er opp til oss å vise at vi ikke er det!.

J.T.

Ungdommen er ikke reaksjonær, sier forfatteren av dette innlegget. Det er opp til oss sjøl å avsnitte undersøkelsen i Dagbladet. Reis kampen for arbeid og steder å være!

Her har du det nye klistremerket til Røde Garde. Det er akkurat like stort som det du ser trykt her. Merket er i svart og rødt og koster 1 krone. Kjøper du flere enn 50 får du rabatt. Dette gjelder spesielt for kommisjonærer.

Bestill fra distribusjonen.

Du kan hjelpe til å gjøre avisa vår mer kjent om du lurte på hva merkene kunne brukes til. Få dem opp overalt hvor folk vanker, men husk å ikke gjøre noe «ulovlig»!

SOMMERLEIRFONDET

På alle Rød Ungdoms sommerleire i år ble det samla inn penger til Sommerleirfondet. Fondet har som mål å kjøpe 4 egne leirsteder for den progressive bevegelsen. I år måtte Rød Ungdoms sommerleir på Møre flytte 3 ganger før den endelig i siste liten fikk leirsted på Østlandet. Egne leirsteder trengs!

Til alle kamerater som har vært på leir: Send inn

pengene som du tegna deg for! Fortsett innsamlinga med loppemarked, aksjoner, lotterier, faste månedlige bidrag. Det er ennå et godt stykke til mål.

Send penger til:
Leirfondet
Boks 128, Ankertorget
Oslo 1
Postgiro 2 32 65 51

OPPSAGT BOKBINDERASSISTENT ER SINNA PÅ LO-JURISTENE:

«Føler meg lurt»!

I midten av mars ble en bokbinderassistent oppsagt i Oslo. Bedriftsledelsen mente hun hadde manglende kunnskaper om de maskinene hun ble satt til å betjene og at hun arbeida for langsomt. Jenta tok kontakt med foreninga si, Oslo Bokbinderforening, og Norsk Grafisk Forbund. Begge steder fikk hun full støtte. Ved LOs juridiske kontor hadde advokatene imidlertid en annen oppfatning av saka. De mente oppsigelsen «helt utvilsomt ville bli sett på som saklig» om den ble brakt inn for domstolene.

— Jeg må si jeg nok ble litt forundret over det standpunktet LOs juridiske kontor tok, sier formannen i Oslo Bokbinderforening, Øyvind Myhre, til Røde Garde.

— Jeg føler meg lurt, sier den oppsagte bokbinderassistenten.

— Jeg hadde jobba på bedriften omtrent ½ år da oppsigelsen kom, sier den oppsagte arbeideren. — Sjefen mente jeg jobba for seint og at jeg ikke kunne maskinene. Jeg tok øyeblikkelig kontakt med tillitsmannen min. Han ga meg støtte fra første øyeblikk og la fram saka mi i forhandlingsmøte med bedriften. Det hjalp imidlertid ikke — sjefen sto på sitt. Sjefen sa forresten noe merkelig på dette forhandlingsmøtet, syns jeg. Når vi ville ha årsaken til oppsigelsen helt på det rene, sa han: «Først hadde jeg tenkt å si deg opp pga. innskrenkninger, men så tenkte jeg det var greiere å si at du jobba for sakte.» (!)

FULL STØTTE FRA FORBUNDET

— Hva skjedde så videre?
— Jeg tok kontakt med foreninga, som så igjen tok kontakt med forbundet jeg står tilslutta, Norsk Grafisk Forbund. Begge steder fikk jeg full støtte, og dette gjorde meg sjølsagt optimistisk. Oslo Bokbinderforening hadde til og med ekstraordinært styremøte for å få behandla saka mi fort.
— Du ble stående i jobben i denne tida?
— Ja, jeg sendte et brev til bedriften om at jeg ville gå

til søksmål og at jeg derfor hadde rett til å stå i jobb til saka var avgjort. Jeg visste at saka var framlagt for LOs juridiske kontor og venta nå bare på endelig bekreftelse på at forbundet ville bringe den inn for retten.

TATT PÅ SENG

— Men det skjedde ikke?
— Nei, og gjett om jeg fikk meg en overraskelse! Det viste seg at det er en frist på 8 uker fra oppsigelsen er gitt skriftlig til saka må være innmeldt for domstolene. Denne fristen var ute før jeg overhodet hørte noe fra LOs juridiske kontor! Jeg fikk til slutt brev fra LO-advokaten om at han ikke ville tilrå at saka blei reist, fordi han mente jeg sikkert ville tape. Den samme dagen fikk jeg sluttattest og sluttoppgjør på jobben. Jeg blei overrumpla av disse to begivenhetene på samme dagen og klarte ikke å gjøre noen ting. Derfor er jeg registrert som arbeidsledig på arbeidskontoret nå.

«FØLER MEG LURT»

— Er du bitter på det som har skjedd?
— Jeg føler meg lurt, ja. Jeg var jo sikker på at LO ville ordne opp i dette for meg! Men jeg vil understreke at jeg ikke er sinna på

forbundet og foreninga. Jeg synes jeg hele tida har fått nyttig støtte derfra. På meg virker det som om LOs juridiske kontor har tatt inner-svingen på både meg, foreninga og forbundet, slutter den oppsagte bokbinderen — som nå altså tar turen på arbeidskontoret en gang i uka.

— Vi har gitt den unge jenta full støtte hele veien, sier formannen i Oslo Bokbinderforening, Øyvind Myhre, til Røde Garde. Det samme standpunktet tok også forbundsstyret.

— Overraska over holdninga til LOs juridiske kontor?

— Uten å ta for hardt i, må jeg si jeg ble litt forundret, ja. Nå kan jo ikke LOs juridiske kontor bestemme om forbundet skal reise en sak eller ikke. Men når ekspertuttalelsen var så klar som i dette tilfellet, ville nok forbundet nødig ta sjansen, sier Myhre.

LO-advokatene ga ikke lyd fra seg til den oppsagte før fristen på 8 uker var overskredet.

Bokbinderforeningas formann sier til RG at dette skyldes at advokaten som hadde saka, Bjørn Kolby, hadde et lengre sykdomsfravær. Dette kan likevel ikke unnskyldes juskontoret. En sak som ifølge dem er så opplagt, måtte det gått an å fått behandla tidligere, i hvert fall før den formelle fristen for å bringe saka inn for domstolene løp ut. Det som nå skjedde, var at jenta gikk og venta i den trua at alt var i de beste hender. Så fikk hun altså sjokket fra LO-juristene og sjefen på samme dagen. En mildt sagt merkelig form for juridisk rådgivning.

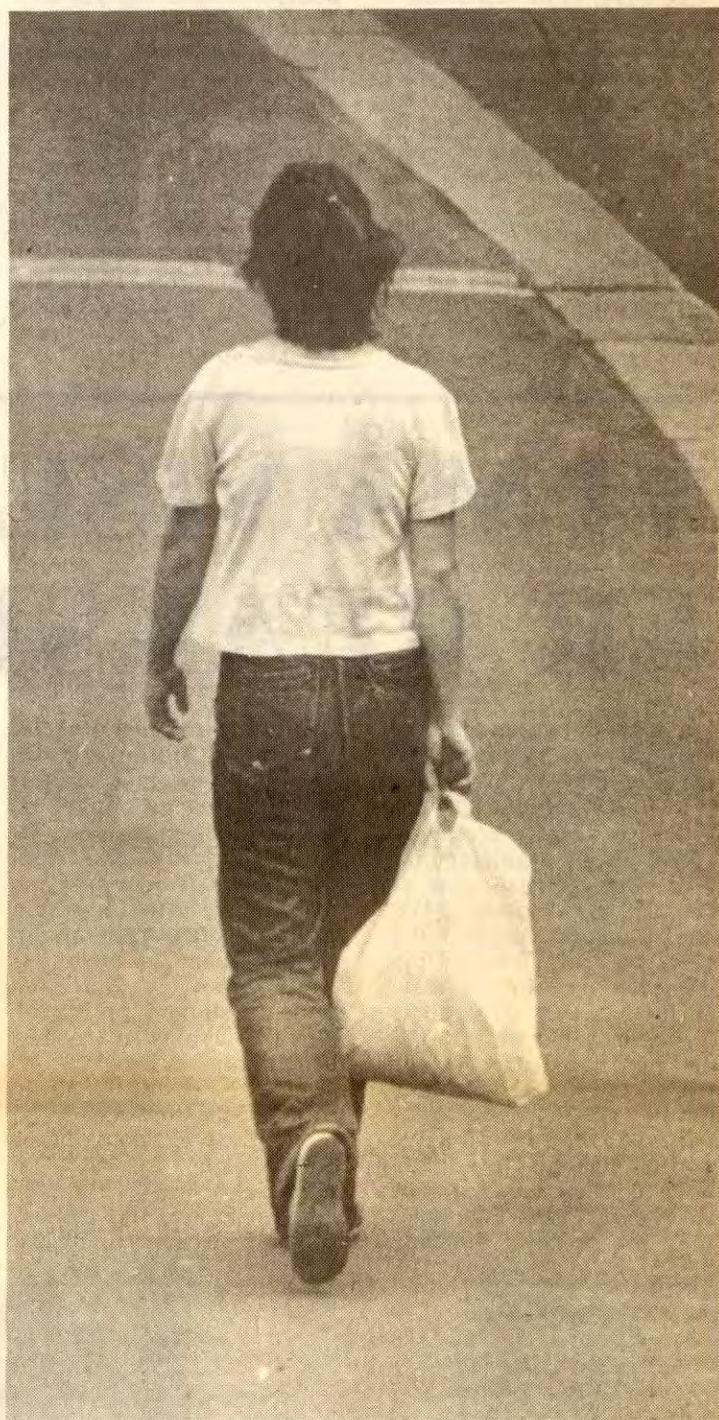
Jenta har nå gått arbeidsledig i 3 måneder. Hun har fått erfare at det ikke er lett for en bokbinderassistent å få seg ny jobb, derfor vil hun gjerne være anonym.

LO's juridiske kontor

Vi gjorde flere forsøk på å få saka sett fra LO-advokat Bjørn Kolbys side — forgjeves. Det viste seg nemlig at Kolby var på et kurs. Da vi spurte hvor dette kurset blei avholdt, sånn at vi kunne ringe ham opp på kursstedet, måtte forværelsesdama be oss ringe opp igjen en time seinere. Hun kunne nemlig ikke avgjøre om kontoret kunne opplyse hvor en av deres advokater var på kurs.

Da vi ringte opp igjen, ble vi kontant avvist. Hun kunne ikke opplyse hvor Kolby oppholdt seg. Vi sto på litt og lurte på hvem som hadde tatt denne avgjørelsen. Nå måtte hun rådspørre seg på nytt! Vi fikk god tid til å spekulere på hvor denne viktige og høyt beskyttede Kolby befant seg hen, før forværelsesdama kom tilbake i den andre enden av tråden. Nå var det slutt på tålmodigheten på LOs juridiske kontor: «Vi kan ikke gi dem noen flere opplysninger. Denne avgjørelsen er endelig!» Klikk.

Vi skjønner utmerka godt at det ikke er lett å søke hjelp på dette kontoret ...!

Ingen krise uten Mercedes

Krisa stikker ikke alltid like dypt i næringslivet. Vi kommunister hevder at penga fins. Stemmer nå dette? Også på den bedriften vi har tatt en titt på, Schou/Frydenlund, en bedrift med 510 ansatte, klager ledelsen over dårlig råd. Hva er virkeligheten?

1) De utbetalte 10 prosent utbytte på aksjene, tilsammen 2,3 mill. kr. Men det overskuddet de utbetalte av er selvfølgelig det de ikke har klart å få unna på andre måter.

2) Invester i vilden sky. F.eks. er det bygd ny port på Frydenlund for 1 million. Og ny festsal er innredet for 1,5 millioner. Nå har man en fra før, og det er aldri mer enn en i bruk, men den er jo blitt stilig da.

3) Arbeidsplasser, vekk med dem. Schous bryggeri skal legges ned, og driften flyttes til Frydenlund. Vips, antall ansatte skal ned fra 510 til ca. 440. Om det koster noe? Nei da, ombygginga av Frydenlund er bare beregnet til ca. 56 millioner. Om

Schous bryggeri er ubrukelig? Nei, hvordan kan du tro det?

4) Biler, det må de ansatte ha. Ja, ikke alle selvfølgelig, men en del av toppene. I overkant av 20 av dem har bil, en liten Mercedes, Audi 100 eller Volvo f.eks. Skiftet ut blir de hvert 5 år, og bensinen, den er gratis. Også har jo noen båt også.

Da tjener vel arbeiderne der veldig bra, da? Tja, det er jo mulig det finnes en del direktører som synes ca. 30 kr. timen er passe lønn for arbeidere, og det er jo også bare 5 kr. under gjennomsnittslønna for industriarbeidere. Men prøv å forsørge en familie på 30 kr. timen i Oslo idag, da er du god.

SOLLIA HAR VUNNET!

Sollia-kollektivet har nå vært i streik i 4 mnd. Kollektivet ble oppretta i 1970 av Sosialdepartementet som et tilbud til unge stoffmisbrukere.

De siste åra har staten sakte men sikkert redusert bevilgningene til Sollia. I april gikk kollektivet til streik fordi støtten fra staten var for liten til at de kunne drive forsvarlig.

Etter forhandlinger med Kommunal- og arbeidsdepartementet tirsdag 15/8, er det klart at Sollia-kollektivet har seira etter 4 måneder i streik! Kollektivet har fått garantier om en økonomisk støtteordning som gjør det mulig å fortsette den samme sosiale drifta som før. Kollektivet vil få en mye sikrere økonomi enn før.

På pressekonferansen som kollektivet arrangerte 16/8 blei det retta en spesiell takk til alle de som har arbeidet med å støtte kollektivet under streiken.

Uten denne slagkraftige støtten, hadde det vært umulig å vinne streiken. Røde Garde vil komme tilbake med en oppsummering av streiken.

Kollektivet har sendt ut følgende uttalelse:

FULL SEIER TIL SOLLIA

Etter 4 måneder i streik har Sollia-kollektivet oppnådd en ordning med Arbeidsdirektoratet som gir so-

sialpolitiske garantier for den fortsatte driften av Sollia og et akseptabelt økonomisk grunnlag.

Vi vil rette en varm takk til alle dere som har støtta oss og gjort denne seieren mulig. Oppslutningen om aksjonen vår har vært brei. Streiken har vist at mange og ulike grupper i samfunnet er opptatt av sosialpolitiske spørsmål.

Det omfattende støttearbeidet har hatt avgjørende betydning ved å legge press på staten, holde motet oppe hos oss og legge økonomisk grunnlag for kampen.

Vi ser i dag en økende tendens til alvorlige nedskjæringer innen helse- og sosialsektoren. Statens Forvern-senter ble lagt ned, og flere steder trues med nedleggelse. Seieren for Sollia-kollektivet viser at det nytter å slåss mot slike tiltak.

Den faglige støtten vi har fått fra folk som jobber innen helse- og sosialsektoren, har hatt en avgjørende betydning. En spesiell takk vil vi rette til Uteseksjonen i Os-

lo, som ved sin besluttsomme handlemåte gjennom å gå til sympatistreik, viste veien å gå framover for et resolutt og solidarisk støttearbeid.

Vi har også fått brei støtte fra ungdommen. Skoler og politiske ungdomsorganisasjoner har sendt støtteuttalelser og drevet aktivt støttearbeid. Stoffmisbrukere har vist at de slutter opp om oss. Noen har deltatt i dugnad på Sollia, andre har samla inn penger og underskrifter. Og de har bidratt til å slå ned myten om «den sløve og uduelige ungdommen».

De midlertidige medlemmene av kollektivet som måtte flytte fra Sollia da vi gikk ut i streik, har under hele aksjonen vist solidaritet overfor kollektivet, og vært med aktivt i streikearbeidet. En spesiell takk til dem.

Svært mange enkeltpersoner, foreldre og venner av Sollia har jobbet iherdig, og de har bidratt med gode råd og oppmuntring i kampen. En takk til alle dere som har stått fram og vist deres støt-

te. Det er blitt dannet en organisasjon som heter «Sollias Venner» til stor oppmuntring og støtte for oss. Denne organisasjonen vil også virke etter streiken.

Streikestøttekomiteer over hele landet har gjort en stor innsats ved å spre informasjon og materiale om streiken vår og ved å samle inn mye økonomisk støtte.

Forbundet Mot Rusgift har satt alle sine krefter inn på å støtte streiken og gjort et stort arbeid.

I løpet av streiken har 160 ulike organisasjoner og foreninger sendt oss støtteuttalelser. 7000 underskrifter har blitt samla inn.

Uten denne breie og slagkraftige støtten ville vi ikke kunnet vinne. Seieren er et resultat av en felles og omfattende kamp.

Seieren viser veien framover.

Flere og bedre tilbud til rusgiftramma ungdom!

Jack Berntsen om Røde Garde:

SELG MERE RG!

Er Røde Garde et godt og brukandes blad for ungdom? Hvilke svakheter har avisa vår? Er det godt nok til å selges til mange, mange flere enn vi selger til i dag?

Vi kontakta Jack Berntsen, kulturfantom fra Svolvær, og leder av Troilltampen, årets største kulturfestival for ungdom for å høre hva han mente om dette.

Hva synes du om Røde Garde?

Jeg leser bladet når jeg får tak i det. Her er mye kulturstoff, det er interessant å lese om f.eks. rock. Dette er noe ungdommen er opptatt av. Røde Garde

kan trygt utvide sånt stoff mye mer: Skriv om litteratur og moter, få flere reportasjer om hva ungdom driver med. Avisen må bli mer åpen for debatt og la folk som er uenig slippe til. Utenrikspolitikken i avisa

er tung. Stoffet må populariseres mer, som lærer vet jeg at dette er viktig for å få ungdom til å lese. Problemstillingene må være interessante.

Det har skjedd en merkbar endring til det bedre i det siste. Avisen er blitt mer utadvent og åpent.

— Men trenger vi Røde Garde når vi har Klassekampen daglig?

— Klassekampen som liksom er moderavisa kan ikke være noen avis spesielt for ungdom. Vi trenger absolutt et progressivt ungdomsblad! Røde Garde kan ta opp stoff som kan bli sett fra ungdommens synspunkt. Avisen kan gå mer i

dybden og ta for seg spesielle ungdomsproblem som f.eks. gatekampene i Oslo. Den kan bruke mer billedstoff og gjøre stoffet mer attraktivt for ungdom. Røde Garde skal være en slags mellomting mellom en avis og et ungdomsblad.

— Har du noe å si til de som selger avisa?

— Det er helt feilaktig å tenke at bare spesielt innvidde kan lese bladet. Oppe hos oss ser jeg det nesten ikke annet enn på møter. Røde Garde er et ungdomsblad som engagerer og som folk som er helt uenig med bladet i mange ting kan ha stor glede av å lese! Selg mye mer, kamerater!

Jack Berntsen

«Troilltampen»

7. juli sto bilene i fergekøene over til Storfjord i Tyssfjord fullstendig i stampe. Her kom Røde Gardes utsendte i prat med 4 voksne og 2 unger fra Vestvågøy. Da hadde varevogna deres venta i 5 timer på tur. De ga oss skyss den siste biten av den lange reisa fra Oslo.

Nå var det ikke bare Røde Garde som kom langveisfra. Vi var nesten 3000 på «Troilltampen» visefestival, ungdom fra helt sør i landet til Kirkenes i nord.

Den lyse sommernatta gjorde grundig skam på lommelykta vi omhyggelig hadde pakka med oss fra hovedstaden. Til gjengjeld ble mange telt og soveposer klissblaute av regn.

Men dette kunne ikke dempe det gode ka-

meratskapet og feststemninga de tre dagene festivalen varte. Og trivselen og gjensynsgleden nordlendingene imellom var enorm.

Folk fant fram regntøyet, trakk seg tett sammen og sang og klappa til den mangearta musikken som var framført av landsdelens egne og som handla om Nord-Norge. «Vi vil ve-e-erge deg Tyssfjord vårt hjem» sang Kjøpsvik-gruppa «Sang og sement», mens folk huia og ropte for bygdevisa som for anledninga var gjort om til rockelåt.

Teater mot politiet i Tromsø vakte stor jubel. (Se intervju annet sted på sida.) Og sjøl ikke friluftsdansen midt på den regntunge lørdagsnatta ga vi avkall på. Folk plaska rundt til gammeldans og rock – i oljehyre og slagstøvler!

Jack Berntsen, ildsjelen bak «Troilltampen»:

I Nord-Norge er lufta ennå rein!

Ildsjelen bak Troilltampen er Jack Berntsen med visegruppa Lovisa. Han innstifta arrangementet i 1973, og du kjenner han sikkert fra «Kor er ham-maren Edvard» og 50-mils visa.

Røde Garde fikk en prat med den travelt opptatte Berntsen mens han jobba med regnskapet.

260 AKTØRER

— Vi starta med 17 aktører og et publikum på 300. De fleste sang svensk eller engelsk.

I dag er det fremdeles en amatørfestival, men av et helt annet omfang. 2500 billetter ble solgt og 200 frikort. 160 artister og 100 korps- og teaterfolk kom i tillegg. I dag kommer de fleste artistene med sjøllaga stoff. Det er viser, rock, teater, korps og folkemusikk, dikt og barnetime. Her er ferske folk som debuterer og «proffer» som f.eks. den amerikanske banjo- og felespilleren Tom Payley.

REIN LUFT!

— Mange synger om olja, om sentraliseringa og om nedlegginga av arbeidsplasser i Nord-Norge. Kort sagt så handler de fleste visene om vanlige folks hverdag. Dette er ikke tilfelle i på langt nær samme grad på visefestivalene sørpå. Hva er årsaken?

— I Nord-Norge er lufta ennå rein, vi har ennå ikke ødelagt kysten og naturen. Folk vil gjerne ta vare på hjemmeplassen sin. Dessuten er visetradisjonen nordpå nært knytta til EEC-kampen og kampen mot nedlegging av landsdelen.

HETS I AVISER

— Enkelte har dette falt tungt for brystet. AP-avisa «Framover» i Narvik beklaga seg i fjor over at festivalen var rød og AKP-

dominert. Rekordoppslutninga i år skulle vel vise at folk ikke har latt seg skremme. — Og dessuten — skulle det være arrangørenes oppgave å nekte folk å synge om det de er opptatt av?

— Dere har forbudt appeller fra scenen?

— Ja, i fjor var det så mange appeller at de gikk på bekostning av musikken. Det ønsker vi å ta hensyn til. Samtidig er det jo gledelig at interessen for stands og løpesedler ser ut til å være større enn noen gang, og at

det har vært livlig diskusjon.

PLATER OG VISEBØKER

— Mye bra viser og rock har sett dagens lys på «Troilltampen». Hva blir gjort for å gjøre dette tilgjengelig for flere?

— Først og fremst så vil jeg nevne «Troilltampbladet». Under hele festivalen har det vært folk i sving med å samle tekster og melodier. Dette bladet blir trolig til salgs over hele landet. I tillegg er det flere grupper som er i ferd med å utgi pla-

ter: Det er Tromsøgruppa «Ny Von» som spiller rock og viser, det er Sverre Kjelsberg, også fra Tromsø, kjent bl.a. fra Pussycats og Hålogaland Teater (se intervju). Nord-Norsk visegruppe og Svein Nymo vil være med på ei feleplate og til slutt vil jeg sjøl og Lovisa gå i gang med ei innspilling på «MAI». Om ikke lenge kommer dessuten jeg med ei visebok med egne og venners viser, avslutter energibunten Jack Berntsen som ser ut til å få tid til alt.

Jack Berntsen

«Nattskiftet» og «Råkebandet»

Ei populær gruppe som spilte på «Troilltampen» heter «Nattskiftet» og kommer fra Mo i Rana. Vi benytta et intervju med dem til samtidig å få vite litt om «Råkebandet» som kommer fra samme by. To av musikerne er «overlappere» og spiller i begge banda.

— Hvorfor «Nattskiftet»?

— Tidligere het vi «Vær snill», men det var jo ikke noe godt navn. En gang «Vær snill» skulle spille var det en som ikke kom fordi han skulle på nattskift på jernverket. Dermed var navnet gitt. Det er forresten et stort problem for oss at flere av oss jobber skift.

JOBBER MYE MED TEKSTENE

— Hvorfor starta dere «Nattskiftet»?

— Fordi vi hadde lyst til å spille! Noen av oss hadde spelt i lag før, noen var organisert i samme fagforening osv. Slike ting førte oss sammen.

— Arbeider dere svært bevisst med innholdet i det dere spiller?

— Ja, vi er jo ei progressiv gruppe og derfor spesielt

opptatt av innholdet. Vi lager mange tekster sjøl, og det er spesielt disse vi vil spille.

GAMLE ROCKERE

— Men hvorfor ble «Råkebandet» starta?

— Vi som spiller i «Råkebandet» er alle gamle rockere som hadde lyst til å spille rock igjen. Første gangen vi slo oss sammen var før en Oktoberfest, og det skjedde

Knallsuksess — 3.000 tilskuere!

Politivakthold kosta 23.000!

Politiet var tilstede og var i blant oss under hele festivalen. For dette forlangte de 23 000 kroner!

Festivalen har eget ordensvern og alkoholforbud. På tross av dette blir festivalen påtvinget en slik «kostelig» beskyttelse.

Til sammenligning kan vi opplyse at f.eks. festspillene i Harstad ikke betaler et rodt øre.

Dette er en grov provokasjon mot den folkelige kulturen i Nord-Norge, og Jack Berntsen sier til «Lofotposten»:

«Vi har betalt regningen, men kommer til å klage til politimesteren og justisdepartementet. «Troilltampen» er blitt landskjent og er en institusjon i nord-norsk kulturliv. Det er prinsipielt galt at vi skal komme i fare pga. dyrt vakthold.»

Vi er så enig så enig.

bandet» fra Mo i Rana

lydanlegg. Det blei raskt satt i gang innsamling og låning av privatpersoner. På de fire første dagene fikk vi inn 10 000 kroner (!) De pengene vi nå tjener på spillingen, går rett til tilbakebetaling av lån. Anlegg er et stort problem for mange band, og vi synes dette er en ok måte å ordne seg på.

ROCK ER NØDVENDIG FOR Å NÅ UNGDOMMEN

— Dere setter norske tekster til utenlandske rockelåter — har dere noen betenkeligheter med det?

— Nei, det har vi ikke. For oss er dette et spørsmål om tid og kapasitet. Vi er ei gruppe som spiller til dans, og ikke konsert. Vi er interessert i flest mulig spillinger og at flest mulig danser til musikken vår. Det ideelle ville kanskje være å lage egne, nye rockelåter. Vi lager som sagt både en del tekster og musikk sjøl, men dette stoffet bruker vi i «Nattskiftet».

— Vi i «Råkebandet» er overbevist om at vi må spille rock for å nå bredt ut til ungdommen med det vi vil. Dette har vi opplevd sjøl, når mange ungdommer kommer på progressive arrangementer fordi «Råkebandet» spiller der.

GISLE

GODT FORNØYD

— Æ har vært her engang før og tel nu har vi vært mykje heldiar med været. Og det betyr masse for avviklinga av festivalen og for stemninga. Troilltampen er ei inspirasjonskilde i kampen mot utbyttinga av Nord-Norge. Og det kommer igjen i framføringa av sangen. Det sosiale samveret e bra. Man treff igjen mange kamerata og ellers blir man lett kjent med folk.

Alkoholforbundet va' heilt nødvendig, og sammenligna med festivalen i '76 e det blitt overholdt i mykje større grad. Utrykningspolitiet hadde ingen innvirkning på alkoholforbruket. De virka meir provoserandes og træng sa inn på ungdommen, — så det va tendensa til slosskampa før det at purken gikk og snoka.

«Sang og sement» fra Tyssfjord hadde en heilt alnna stil og trødd tel med godt og freskt humor. Det var bra med korps og kor framføringa. Nu samla koran sa for første gang i Nord-Norge.

Så æ kain bære si at æ e godt fornøyd. Det har vorre heilt ypperli tel nu.

GURI, fra Bærum

HEILT FANTASTISK FESTIVAL

— Festivalen er fantastisk. Også i sammenligning med Kalvøafestivalen. Der satser de på store navn, her slipper amatører til i stort omfang. Det er en helt annen atmosfære her og folk kommer mye på grunn av det sosiale samveret. Artistene har vært flinke. Arrangørene har sørga for bra balanse mellom viser og lyrikk.

Jeg hadde ikke ventet at festivalen skulle være så gjennomført politisk. Men bortsett fra «Norsk Front» er det ikke sensur her av noe slag og det er ikke lagt opp til ensidighet fra arrangørenes side.

KNUT

BRA AT DET IKKJE VAR «STJERNA»

— Det er mykje bra musikk, men det har jo sin begrensning da det er en visefestival. Æ

syns ikkje at Rødt Kor og Korps e noko særlig. Før det e ikkje bra vess det blir sånne typiske «stjerna».

Det e synd at det blei så dårlig vær. Før sanitetsforholdan va dårlig fra før av, men nu blei de berre verre. F.eks. burde det vært søppelboks over helle område. Og ei egen sanitetsgruppe hadde gjort sa.

Forbudan som e her, e heilt sprø. «Norsk Front» burde fått lov tel å vær her, for det e da man kain knus dem. Forbud hjelp ingen ting og løs ingen problema. Dette gjeld også rusgiftforbudet. Dessuten kunn purken hold sa uigna. De bære provoser med uniforma og det helle.

Det e mykje m-l'era som e aktøra, og det vis at de har mykje kulturaktivitet. Det bør være ei oppfordring tel at det kommer andre grupper fra andre politiske hold. Dessuten hadde non snikreklame for Rødt Ungdom sin sommerleir på Saltfjellet på scena. Det kunn de ha kutta ut.

KAI

STOR ENTUSIASME FOR Å DRA!

— Det har vorre stor entusiasme for å dra på «Troilltampen». Spesielt har det betydning mykje for aktøran som har øva og satsa en god del tid før å opptre på festivalen. Dette skap glede for å fær.

Det e også kjempebra at sangen hainla i stor grad om vanlig folks kvardag.

Tyssfjordgruppa utmerka seg ved å ha enormt humor på scena og fikk folk med tel å sang.

NN

TRIVES GODT

— Det er artig å vær her og å trives godt. Det har vorre mykje bra visesang og rock. Spesielt var Tyssfjordgruppa Sang og Sement bra. Gruppa fikk med sa folkan på å klapp rytmen og å søng med. Det e sånn som gjør sa. Tromsø Bluegrass va også jævla bra, de va veldig god musikalsk sett.

Men æ hadde ikkje venta at det skull vær så mykje politikk i sangen. Det har vorre for mykje om undertrykking og sånne ting.

LAAGENDELTAET BLUES & ROCK KLUBB

Sonny Boy Williamson (med munnspill), ein av dei fremste innafor bluesen. Han spelte og på ein LP med Animals som nyleg er komen som billeg-LP.

Laagendeltaet Blues og Rock Klubb finst i Lillehammer. Det er ein nystarta klubb for alle interesserte. Klubben har inga aldersgrense og låg medlemskontingent. Han har ein musikkpolitisk plattform som m.a. seier at vi vil arbeide mot dei krøftene som berre ser musikk som eit middel til å tene pengar på. I samband med dette ser klubben på aktiviseringa av folk sjølv som særleg viktig, både at dei spelar sjølv, tek del i styringa av klubben og at folk kan ta med og spele sine egne platter.

Anders var med å skipa klubben, og vi spør han kvifor nett ein Blues & Rock klubb? Han svarar på egne vegne og ikkje som representant for klubben.

— I starten var faktisk planen å starte ein rein bluesklubb, men vi fann fort ut at då kunne dei få som ville ha vorte med der, ha fortsatt å møte kvarandre heime. Vi vil få gjort denne fantastiske musikkforma betre kjend, og samstundes er vi opptekne av det nye oppsvinget for rocken. Sjølv om desse to er hovedtypene musikk for klubben, er han open for nær sagt all bra musikk. Om folk vil spele ei vanleg vise, er det bra. På våre «alternative» diskotek spelar vi mykje country, som ikkje må forvekslast med forflata c & w.

— Ein slik klubb kom vel ikkje dalande ned frå himmelen?

— I mange år vart det prata om kor fint det ville vere med ein slik klubb, men prat lagar ikkje noko. Når vi no har ein slik klubb, lyt Raud Ungdom i Lillehammer ha mykje ros for det. Det var dei som satte

praten om i handling. Noen har prøvd å nytte dette mot klubben, med primitiv anti-kommunisme, men folk får spørre seg sjølve om det er bra eller dårleg at vi har ein slik klubb, og sjølsagt er det bra. I motsetnad til borgarar så har ikkje folka frå Raud Ungdom nytta nokon slag eiendomsrett over klubben, dei har faktisk arbeidd mest aktivt for at det skal bli eit verkeleg demokrati i klubben.

— Elles har det vore lett å få med folk til styre og arbeidsutval, mange har alt lagt ned mykje arbeid i klubben, og no til hausten braker det laus for alvor med medlemsverving og varierte tilbod og arrangement.

— Eg vil oppmode musikkinteresserte i heile landet til å komme i gang med noko liknande. Skal vi få ein meir kritisk haldning til musikk kan vi ikkje berre snakke stygt om diskoteka og ABBA, vi LYT presentere skikkelege alternativ, og skal den vesle musikaren som bor i oss alle, komme fra, lyt vi ha klubbar av typen Laagendeltaet Blues & Rock Klubb.

Klubben er særleg interessert i å få kontakt med folk/grupper som spelar blues eller rock, men og andre interesserte kan skrive til:

LAAGENDELTAET
BLUES & ROCK KLUBB
c/o Guttorm Larsen
Grønstadgt. 35
2600 Lillehammer.
Folk i Lillehammer eller nær byen kan kontakte:
Truls Rogstad
Bakkalykkja 3b, leil. 37
Tlf 52 427
Innlegget er litt forkorta p.g.a. plassmangel.

red.

10 ÅR ETTER FOLK SKRUDDE NED GATESKILT I PRAHA VIL HAN SLÅ RUSSARANE I SPEEDWAY

Stengsla fer i veret.

Syklane jagar ut. Eimen frå motorane ligg att bak dei på startplassen. Ho ser han kjem godt ut. Berre russaren med svart hjelmtrekk er framføre inn i svingen.

Ute på langsida er dei på to hjul.

Brølet frå dei som pressar seg saman nede ved gjerdet stig opp i lufta. Ho ropar med, presser lungene for å gje han meir fart.

Russaren er først, på innsida inn i svingen att.

Men ho ser han har større fart enn russaren ut av svingen. Venstre foten legg han langs sida. Forhjulet et seg inn på russaren.

Ho trampar med beina, ropar, ropar.

2

Skrua hadde rusta seg fast i veggen.

— Eg får henne ikkje ut! ropar ho ned til han.

— Riv det ned! Berre riv det ned! Han held om beina hennar for at ho ikkje skal ramle ned frå sykkelsetet.

Ho pressar skrujernet inn mellom husveggen og gateskiltet, spenner musklane. Gammal sement drys ned i andletet hennar. Ho klemmer hardare om skrujernet, kjenner veggen gjer etter kring skruene.

— Skund deg! Skund deg!

3

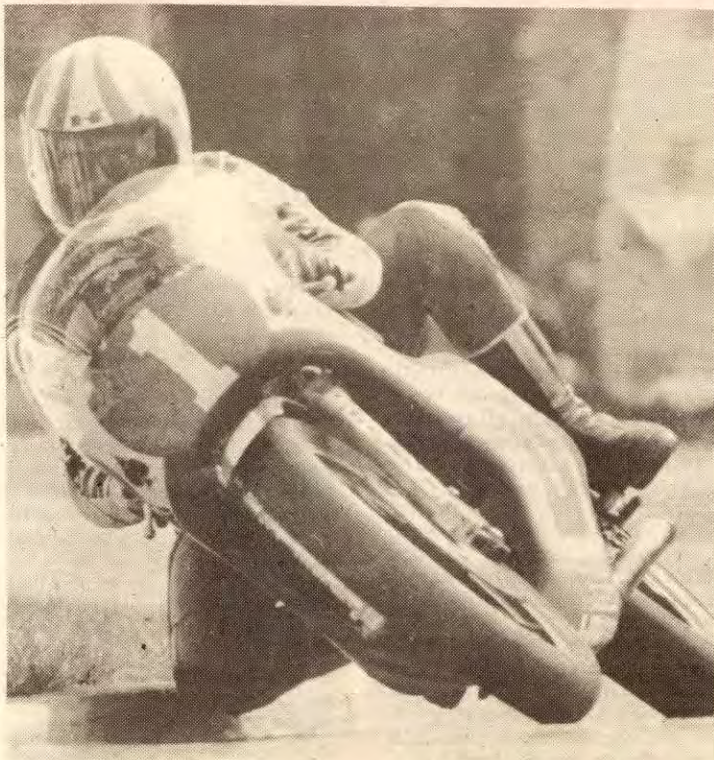
— Ja! Ja! Han klarar det! Han klarar det! Ho held med begge hendene kring gjerdet. Kjenner spenninga vokse inne i seg.

Han ligg foran inn i svingen. Ho ser ikkje andletet hans. Berre tørklet framføre munnen, brillene under hjelmen.

Kring henne veks brøla. Dei vil ha meisteren, vinne, slå russarane dennen gongen. Og neste.

Ho ropar høgare, høgare.

Ennå er russaren bak. Resten av feltet er ei halvside etter dei to.

Denne teksten blei lagd på Rød Ungdoms kulturleir i år

4

Tre motorsyklar står med forhjula mot kvarandre.

— Er det fleire skilt att her i kvartalet? spør ho.

— Eg trur ikkje det.

— Jau, det er eit. Men det heng så høgt.

— Eit skilt er ikkje nok for at utanlandske soldatar skal finne fram.

— Kor mange malingsspann har me? Du har, du, du. Er det fleire?

— Me deler oss. De malar over vegviserane. Finn de nokre med Moskva på, så la dei stå.

— Resten får rive ned fleire gateskilt.

5

Ein runde att.

Han fer forbi henne på langsida.

Ho ser han snur seg fort etter russaren. — Pass deg! Pass deg! tenker ho. — Du skal sjå fram. Ser du fram veit du kva som kjem. Du veit han er bak deg til du ser han framføre deg.

6

Gateskiltet dett ned på gata med eit skarpt smell. Han kastar det inn i eit portrom. Ho set seg bak han på sykkel.

— Aldri skal dei finne fram i vår by! seier ho.

Då han trækker motoren i gang høyrer dei ein bil ei gate lenger borte.

— Høyr!

Ingen seier noko. Auga ser i retning bilduren.

— Der! Der er han. Han peiker mot gatehjørnet. — Det er ein russar.

— Kjør! Han har sett oss, han kjem denne vegen!

Ho klemmer om livet hans. Hjartet hennar bankar inn i ryggen hans. Bilen kjem etter dei.

Han kjører fortare, fortare.

7

Langsida att.

Ho ser han pressar på kva han kan. Russaren kjem etter, han er på line med bakhjulet.

Dei et seg fram mot målet.

Ho held pusten, dei held pusten kring henne, spente. Ho klemmer hardare kring gjerdet.

Nå ropar ho, ropar saman med dei andre. Vil presse han fram mot mål.

— Du klarar det! Du klarar det!

Han rasar mot målstreken.

— Me vinn! Me vinn! Me skal vinne!

Kina stoppet all hjelp til Albania

7. juli i år offentliggjorde Kina at landet var blitt tvunget til å stoppe sin økonomiske og militære hjelp til Albania, og trekke tilbake sine eksperter fra landet. I et brev fra Kinas utenriksdepartement til den albanske ambassaden i Peking, som er trykt i «Peking Review», vises det gjennom 8 konkrete eksempler hvordan den albanske ledelsen bevisst har brutt avtalene om Kinas hjelp til Albania.

De har baktalt og fabrikkert anklager mot de kinesiske ekspertene, sabotert det økonomiske og militære arbeidet på en planmessig og systematisk måte, og blokkert alle muligheter til å løse problemene gjennom forhandlinger.

Kina har siden 1954 gitt Albania enorm hjelp i form av militært og teknisk utstyr, gitt billige lån, bygd fabrikker, gitt albanerne matkorn osv. Mye av hjelpen er blitt gitt mens Kina sjøl har hatt store vanskeligheter. Albanerne har fått teknisk og militært utstyr som er så avansert at kineserne sjøl enda ikke har det. Albania har i dag en høyere levestandard enn Kina.

Kina yter stor hjelp til en

Kina driver en utstrakt hjelp til fattige land — uten forpliktelser for mottakerlandet. Her fra Tansan-jernbanen i Tanzania.

rekke land i den tredje verden, ikke bare til sosialistiske land, men til land med ulike samfunnssystemer og politisk kurs. Kina stiller ingen politiske betingelser for denne hjelpen — f.eks. har Kina gitt stor hjelp til Tanzania og Sudan, begge land som på en rekke punkter har andre politiske standpunkter enn Kina. Tvert imot stiller Kina svært strenge krav til seg sjøl når slik hjelp skal gis. Hjelpa skal være betingelsesløs, uten motytelser og de kinesiske ekspertene skal ikke ha noen privilegier i vertslandet.

Arbeidets Parti i Albania sto i 60-åra sammen med Kinas Kommunistiske Parti i oppgjøret med Sovjet. I

dag angriper de albanske lederne Kina på en rekke punkter. Kina anklages for å «ha vedtatt en stormaktskurs», «kastet alle marxist-leninistiske prinsipper overbord» m.v. Samtidig har de albanske lederne nedtona kritikken av Sovjet, til tross for at Sovjet er mer aggressivt enn noen gang før og forbereder verdenskrig.

De albanske lederne angrep på Kina og den kinesiske politikken, fungerer som en støtte for sosialimperialismen, og er ikke bare et angrep på Kina, men på AKP (m-l), Rød Ungdom og alle kommunistiske partier som deler Kinas syn på verdenssituasjonen.

Vietnam angriper Demokratisk Kampuchea

I det siste året har Vietnam flere ganger invadert Demokratisk Kampuchea. I slutten av juni gikk den vietnamesiske hæren inn i «Papegøynebbområdet» med 60–80 000 soldater. I juli bomba vietnamesiske fly landsbyer og sivilbefolkning i Kampuchea. I Pravda og Ny Tid framstilles dette som grensekonflikter og Kampuchea anklages for å være den aggressive parten.

Den nåværende grensa mellom Vietnam og Kampuchea ble trukket i en felles avtale i 1966. Denne avtalen vil i dag Vietnam løpe fra, og stiller territoriale krav overfor Kampuchea. Dette til tross for at Kampuchea grenser under den franske kolonitida ble pressa innover, og at Kampuchea ikke krever sine tidligere områder tilbake, men står på dagens grenser.

Vietnam har i flere tiår hatt stormaktsambisjoner. De ønsker «vennskapsgrenser» i Indokina, det vil si at de enkelte landa ikke skal ha kontroll over sine egne grenser og sitt eget territorium. Mellom Vietnam og Laos er det VENNSKAPSGRENSE. Vietnam har i dag 20 000 soldater i Laos, og har masseeksportert vietnamesere inn i landet.

Vietnam har åpent oppfordra til å styrte regimet i i Kampuchea. I dag står det vietnamesiske soldater på kampucheanisk jord, ikke omvendt. Vietnam har en enorm, moderne velutstyrt hær som har vært opprettholdt siden krigen. Vietnam er Kampuchea totalt militært overlegne. I Vietnam bor det 40 mill., i Kampuchea 7–8 mill. Er noen i tvil om hvem som er den aggressive parten?

SOVJET OG VIETNAM

I sin kamp for verdensherredømme har Sovjet i mange år pressa Vietnam og

brukt dem som støttespiller. Under krigen mot USA støtta Sovjet aldri Kampuchea. Tvert i mot opprettholdt de til siste slutt forbindelsene med Lon Nols forræderklubb. Vietnam fikk støtte av Sovjet, men ikke før etter flere års frigjøringskrig. Sovjet utnyttet at Vietnam trengte hjelp, og gjennom press har sosialimperialismen fått betydelig innflytelse i Vietnam.

I dag er Sovjet Vietnams viktigste handelspartner. De leder mye av oppbygginga av landet. Vietnam ble i sommer medlem av Comecon, Sovjets økonomiske utbytterorganisasjon. Landets regjering er i dag tydelig pro-Sovjet. Allerede i 1968 støtta de invasjonen i Tsjekkoslovakia. I et felleskommunikat med Sovjet i 1975 uttrykte de sin fulle støtte til Sovjets utenrikspolitikk. Sosialimperialismen har kommet et godt stykke på veg med å gjøre Vietnam til en base for seg i kampen om verdensherredømme.

Fra gjenoppbygginga i Kampuchea.

VENCEREMOS

(Vi skal seire)

Chiles hovedstad Santiago. I forgrunnen «Diego Portales» hvor juntaen holder til.

BRØD, ARBEID, JORD OG FRIHET. Slik lød slagordene fra store menneskemasser i Chiles hovedstad Santiago 1. mai i år. Demonstrasjoner var forbudt, men folket trosset forbudet og samlet seg på gatehjørnene. De beveget seg sakte men sikkert mot sentrum av byen. Dette er situasjonen i Chile i dag, motstanden mot juntaens undertrykking av folket vokser stadig.

Kravet om å få vite hvor det er blitt av 2 500 politiske fanger, som er sporløst forsvunnet, var det andre kravet demonstrantene samlet seg om. Flere hundre politimenn ble sendt ut på gata, og de slo ned for fote. 600 ble brakt inn til harde forhør. I sitt raseri over demonstra-

sjonen klarte politiet også å bringe inn 3 belgiske prester og 4 hollandske musikere, som tilfeldigvis befant seg i nærheten. Denne stadig sterkere kampen mot fascismen er det vi må støtte 11. september, på 5 årsdagen for militærkuppet.

Hvordan har det seg at Chile, som mange trodde var på vei mot sosialismen, havnet under jernhelen? Og hva skjedde i årene før kuppet? Regjeringstida til Allende betydde utvilsomt at levevilkårene for folket ble kraftig bedret. Lønnsøkninger ble gjennomført, det ble satt fart i boligbygginga. En del jord ble delt ut fra godsene til noen av de fattigste bondene. Folkemassene organiserte seg for kamp, i langt større grad enn regjeringa ønsket. En lang rekke jordokkupasjoner ble gjennomført. Både bønder og fabrikkarbeidere organiserte seg i egne råd, som ble boikotta av PC — det Moskva-orienterte «kommunistpartiet», et av de viktigste regjeringsspartiene. Denne linja, mot folkemassenes sjølvstendige organisering hadde støtte også i noen av de andre regjeringsspartiene. Rådene hadde stor betydning for å slå tilbake en reaksjonær offensiv i oktober —72. Da gikk kapitalistene, økonomisk støttet av CIA inn for å stanse all transport og sabotere økonomien på andre måter. Bedriftsokkupasjoner ble satt i gang av rådene, og de organiserte også matforsyning til de som ble ramma av transportboikotten.

Samtidig med at kampen skjerpet seg i Chile, gjennomførte USA en økonomisk boikott som var katastrofal, spesielt fordi Chile fra før hadde en enorm utenriksgjeld. Internasjonale banker, bl.a. Verdensbanken, fungerte som redskaper for USA, og ingen lån eller kre-

ditter ble innvilga. Alt ble gjort for å holde Chile under kontroll.

MILITÆRET

USA hadde hele tida god kontakt med militæret, offiserene ble i stor grad lært opp av USA. Amerikanske

våpenleveranser fortsatte også under Allende, og USA & Chile hadde felles militærøvelser. Militæret i 1973 var som det hadde vært før.

Unidad Popular (regjeringsspartiene) hadde aldri noen politikk for å forberede seg på et eventuelt militærkupp. Tvert imot var den dominerende oppfatninga at militæret aldri ville gripe inn mot regjeringa, p.g.a. sine «demokratiske tradisjoner» (40 år siden forrige militærkupp). Etter krisa i oktober —72 ble det til og med trukket offiserer inn i regjeringa.

Og resultatet kom. 11. september 1973 tok militæret makta, makta over et folk som Unidad Popular-ledelsen hadde sørga for at ikke var bevæpnet og ikke forberedt på et kupp. Sosialistpartiets (koordinasjonsrådets) avdeling i Norge oppsummerer: «Resultatet av feilene i strategien i UP-ledelsen var kuppet den 11. september med påfølgende mord og elendighet».

CHILE ETTER KUPPET

Juntaen begynte en beinhard undertrykking av folket. All opposisjon ble forbudt, folket ble fratatt nesten alle borgerlig-demokratiske rettigheter, som tale- og trykkefrihet, møte- og organisasjonsfrihet og streikerett. Den økonomiske utbyttinga økte. I 1969 fikk lønnsstagerne 51 prosent av nasjonalinntekten, i 1971 64 prosent (Allende) og i 1974 38 prosent (juntaen).

Alle krav fra USA-

imperialismen ble innfridd, og enorme erstatningssummer ble utbetalt for tidligere nasjonalisert eiendom. F.eks. fikk Anaconda gruveselskap 253 mill. dollars i august —74. Statseiendom ble gitt tilbake til tidligere eiere.

Fram til 1976 ble ca. 30 000 drept av juntaen, og 200 000 ble sendt i landflyktighet. Sommeren —76 var det 7—8000 politiske fanger.

ØKONOMIEN TIL HELVETE

Reallønna lå i 1976 på ca. 50 prosent av det den hadde gjort før kuppet. Arbeidstida ble for mange forlenga fra 40 til 48 timer uten at lønningene steg. Inflasjonen økte til det utrolige. Den var høy før også, et av påskuddene juntaen brukte for å ta over. (323,2 prosent fra juli —72 til juli —73). Men i juntaens første år steg prisene med 637,2 prosent ifølge juntaen, uoffisielt ble inflasjonen beregnet til over 1500 prosent.

Arbeidsløsheten føyk i været. Under Allende hadde den sunket til 3 prosent, men i 1974 var den ifølge juntaen 8,2 prosent, ifølge fagbevegelsen CUT på over 20 prosent.

SITUASJONEN I DAG:

Undertrykkinga er ikke blitt noe mindre enn rett etter kuppet, snarere tvert imot. Prisøkninga er riktig nok gått noe ned, men arbeidsløsheten er permanent på over 20 prosent. 30 000 mindre bedrifter er gått konkurs den siste tida. 2 500 politiske fanger er sporløst forsvunnet. 40—50 prosent av elevene klarer ikke å fortsette utdannelsen fordi de er sjuke og underernært.

Juntaen prøver fortvilt å pynte på bildet av seg selv, og har gitt amnesti til de politiske fangene som er dømt, men det er bare 2 000. Det store flertallet av fanger og flyktninger har aldri hatt saka si oppe for noen domstol.

Men kampen mot juntaen skjerpes stadig. Flere steder har det vært streiker for bedre lønn. 1. mai var det flere på gata enn noen gang siden kuppet. Familiene til de fangene som er forsvunnet demonstrerer stadig. I sommer var det sultestreik flere steder, både i og utenfor Chile. Denne kampen fortjener vår støtte.

Indianere i kamp

15. juli gikk mer enn 1 000 amerikanske indianere inn i Washington. De hadde gjennomført en protestmarsj på 4 800 km. Marsjen tok 5 måneder og startet i California. De krevde garantier for sine nasjonale rettigheter. I sin tid ble indianerne drevet inn i såkalte indianerreservater, ofte de fattigste områdene av USA. Men nå er det funnet svære forekomster av uran, gass, kull og andre ressurser her. Kapitalen ønsker derfor å få indianerne ut, og det er foreslått nye lover for å klare det. Dette betyr ny plyndring av indianerne (for hvilken gang?). Denne plyndringa er det indianerne har reist seg til kamp mot — en kamp som får stor støtte også fra andre grupper i USA.

Store demonstrasjoner i Sovjet

Også i den andre supermakta, Sovjet, undertrykkes de nasjonale minoritetene. 21. mai demonstrerte 30 000 i Sukhumi, en by ved Svartehavet, mot nasjonal undertrykking og misbruk av naturressursene i området. En gruppe på 130 intellektuelle fra Abkhazian protesterte på dette i et brev til det øverste sovjet i desember, og de er blitt systematisk forfulgt siden. I mars demonstrerte 12 000 mennesker i Likhni, samtidig som de støttet de intellektuelle mot forfølgelsene. I april var det masse-demonstrasjon i Tkvarcheli, det industrielle sentret i denne delen av landet (Transkaukasus).

Etter disse demonstrasjonene er store troppestyrker, godt bevæpnet, blitt flyttet til området for å forhindre flere demonstrasjoner.

Også Uruguay 5 år under jernhælen

Det er flere militærjuntaer som feirer 5-årsjubileum i år. 27. juni var det 5 år siden en militærjunta overtok i Uruguay, en junta som har skapt et helvete for folk i landet.

Alle politiske partier og fagforeninger er forbudt, og folk blir fengslet på mistanken om at de er mot regimet. Amnesty International regner med at det er ca. 2 500 politiske fanger i landet, og man antar at hver femtiende innbygger har gjennomgått forhør eller fengselsopphold de seinere år. Konene til de politiske fangene blir nekta jobb, og barna får ikke gå på skole. Tortur blir daglig brukt mot politiske fanger.

Ikke bare Uruguay, Chile og Argentina har militærjuntaer ved makta i dette området, men også land som Paraguay, Brasil, Peru og Bolivia.

Oktober MAOs teori om 3 verdener

Lederartikkel i Folkets Dagblad 1. november 1977. Boka inneholder også opplysninger og forklaringer fra Peking Rewiev.

Pris kr. 20,- 111 sider

Til salgs i alle bokhandler!

Hvis du ikke får tak i boka på annen måte, bestill den fra:
Forlaget Oktober a/s
Boks 6875 St. Olavs plass
OSLO 1

Forlaget Oktober betaler porto og oppkravsgebyr.

Send meg . . . eks av »Form. Maos teori om dei tre verdene»

Navn:

Adresse:

Poststed:

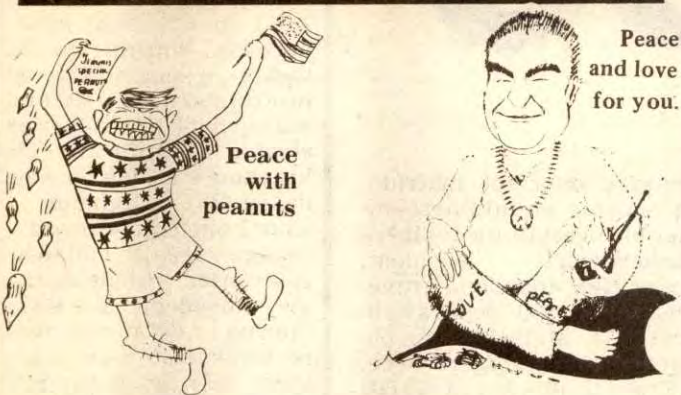
11. sept. 1978: 5 år siden kuppet i Chile

Konsentrasjonsleiren «Tres Alamos».

I anledning FN's nedrustningskonferanse

OM FRED

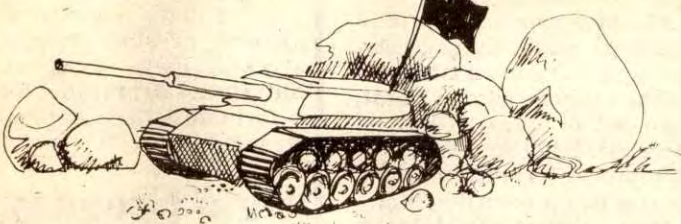
Både Bresjnev og Carter er opptatt av fred.

Mr. Warner Peace — leder av fredskonferansen —
Hvor mange fredskonferanser har blitt holdt?
— 273.

Hva er hensikten med disse konferansene?
— Eh ... La meg si det slik. Det ligger jo i å ...
... skape mellomfolkelig forståelse ... kjærlighet og ...
trivsel ...
— Hvorfor blir det likevel krig?
— He ... Æ ... det hender jo at noen blir uenige om fre-
dens prinsipper. Æ ... en slags fredskonfrontasjon kan
man nesten si.
— Som i 1940?
— Akkurat.

Ryktene om militær
opptrapping er også
oppspinn.
(Cuba i Afrika)

FREDSRUSTNINGSINDUSTRIEN

er ikke sløsing som ond-
nede tunger påstår. Den forsker fram en rekke nyttige
produkter til det sivile livet også. Her er noen eksemp-
ler fra 1977:

Den nye russiske grensesteinen. Spesiallaget for
urolige internasjonale forhold.

NØYTRON

7. Den nye ameri-
kanske insektsdre-
peren. Garantert ef-
fektiv i 213 år. Ska-
der ikke bygninger
eller maskineri.

I Afrika har kubanske logopeder oppnådd impone-
rende resultater under eksperimenter med å kurere ta-
levanskeligheter.

Som leseren sikkert forstår, går det mot fred i verden.
Men se opp for større fredskonfrontasjoner.

FREDSKONFRONTASJONER

Spesielt en verdensomfattende.

Line

Sivil rettssak mot Stavanger-soldat — Skal dømmes for å ha protestert mot

dårlig hygiene!

« ... 10 dagers vaktarrest derved at han ... oppfordret
til andre soldater til å delta i ulovlige boykottaksjoner
... sto som en av hovedmennene bak en ulovlig un-
derskriftsaksjon ... drev med ulovlig distribusjon av le-
pesedler ... »

På dimmedagen, 28. mars 1977, fikk menig soldat Jo-
stein Brun denne refselsesordren opplest på morg-
noppstillinga. 10 dager i bua skulle han sone etter at
han hadde dimma! Jostein Brun anka saka sjølsagt inn

for sivil rett og tiltalebeslutning fra statsadvokaten i
Troms og Finnmark foreligger. Brun settes under til-
tale etter militær straffelovs paragraf 40 «for mot fore-
satt eller overordnet i anledning tjenesten å ha gjort
seg skyldig i ærekrenkelse i trykt skrift ...» og para-
graf 77 «for å ha drevet politisk virksomhet innenfor
militær forlegning».

Brun trenger støtte i kampen for å frifinnes!

KRAV OM BEDRE HELSETJENESTE

I begynnelsen av februar
1977 fikk ledelsen for BN1
(Brigade Nord) et brev fra
interesseorganisasjonsgrup-
pene i leiren. Brevet påpekte
den elendige helsetjenesten
og satte fram følgende krav:
1) Alle soldater skal ha
krav på skikkelig medisinsk
behandling.
2) Hygienen i matsalen må
bedres raskt.
3) Øyeblikkelig hygienein-
speksjon av matsal og kaser-
ner.

Brevet ble avslutta slik:
«Dersom det ikke blir raske
resultater av dette vi har
nevnt, eller får løfter om
rask bedring, vil vi under-
streke alvorret i saken ved ik-
ke å spise middag torsdag
10/2.»

KJEMPEOPPSLUTNING

Av de rundt 700 soldatene i
leiren, skreiv 540 under på
underskriftsliste som krev-
de bedre helsestell! 10. fe-
bruar var det 40 — førti —
stykker som spiste middag!
Denne masseaksjonen får
Jostein Brun skylda for!

SOLDATKRAVA INN- FRIDD

De mange underskriftene
og middagsboikotten tvang
ledelsen til å sørge for forbe-
dringer. Kort tid etter boi-
kotten var gutta på øvelse —
da de kom tilbake til leiren
stod en fiks ferdig ny matsal
klar til bruk! Likeledes var
det etter dette slutt på at sol-
datene blei skrive ut av sju-
kestua med feber.

OFFISERENE UTE ETTER «SYNDEBUKK»

Jostein Brun benekter ik-
ke at han har vært med på
middagsboikotten og heller
ikke at han har vært med på

underskriftsaksjonen. Men
hovedmann? Ved et av de
aktuelle tidspunktene Brun
blir beskyldt for å være «ho-
vedmann» bak «ulovlig ak-
sjon», kan han bevise at han
var hjemme i Stavanger på
perm! Det offiserene i Bri-
gaden forsøker å gjøre gjen-
nom denne rettssaka er å
forklare en for dem svart
vinter gjennom å legge skyl-
da for alt som har skjedd på
en «spesielt dyktig oppvig-
ler». Dette er gammel kjent
taktikk fra militærledelsen,
som må avvises. Aksjonene i
brigaden hadde nær innpå
100 prosent oppslutning! Det
kan ikke på noen måte god-
tas at én soldat skal straffes
for disse rettferdige aksjone-
ne.

JUSTEIN BRUN MÅ FRIFINNES!

Hva er egentlig de «krimi-
nelle» handlingene Jostein
Brun skal ha begått? Han
har klagd på legestellet i lei-
ren og de hygieniske forhold-
a soldatene var nødt til å
innta måltidene under. I til-
legg blir han beskyldt for å
ha spredd «Kanonen» — ei
soldatpolitisk avis som blei
brukt til å spre informasjon
om aksjonene i leiren og an-
dre soldatkamper.

Var aksjonene rettferdi-
ge? Var de nødvendige? Ja!
Og leirledelsens egne hand-
linger — å innfri krava — er
det beste bevis på at aksjo-
nene var berettiga. Var de
kriminelle? Nei! Hvis det
var kriminelt å stille krava
— ja, da må det vel være top-
pen av kriminalitet å etter-
komme dem?!

Jostein Brun må frifinnes.
Rettssaka kommer opp i
høst og det haster med å få i
gang støttearbeidet. Vedta
protester og støttesolusjo-
ner i militærleirene, på sko-

len din og i fagforeninga.
Gjør ditt for at offiserene ik-
ke skal gå rundt og tro de
kan straffe «uroelementer»
uten at demokratisk innstille

personer reagerer!
Støtte sendes: Arild Røn-
sen, Poste restante, Grüner-
løkka, Oslo 5.

Denne refsen som Jostein Bruun fikk ved siste oppstilling for
dimisjon, er det han har anket og som kommer opp for sivil
rett. Skal vi la han bli dømt til fengselsstraff?

REFSELSESORDRE nr 77/mars 77		
I medhold av lov av 6 mai 1921 nr 3 om den militære disiplin- og politiemyndighet, § 1, legger		
sjefen for: Stabskompaniet/Infanteribataljon nr 1/ Brigaden i Nord - Norge		
Navn: Menig 44605/76	Navn: BRUN Jostein	Født: 150556
Arbeids- Stkp/Bn I/Brig N	Kulturrende ordning: IR 8	Sivil bes.
Som refset: (all skal gjenles med doklavet) 10 - ti - dagers vaktarrest		for overtredelse av Disiplinreglementet for Forevret, § 2 pkt 8.
derved at han:		
a. I tiden 1 - 3 februar 1976 og 7 februar 1977 oppfordret andre soldater til å delta i ulovlige boykottaksjoner mot spisetjenesten i Infanterileiren, Setermoen.		
b. I tiden 5 - 10 februar 1977 sto som en av hovedmennene bak en ulovlig underskriftsaksjon i Infanterileiren, Setermoen med blandt annet ærekrenkende beskyldninger mot overordnede ved avdelingen.		
c. I tiden februar/mars 1977 drev med ulovlig distribusjon av lepesedler blandt soldatene i Infanterileiren, Setermoen.		
I skjerpande retning bemerkes: (skal utfylles) At soldaten er refset 3 ganger tidligere.		
I formildende retning bemerkes: (skal utfylles) Intet		
Tidligere refset: (Når og for hva, med angivelse av refselsmiddel og -størrelse) 161176: 4 dagers vaktarrest — ulovlig fravær 250177: 35 kr i bot — unnlatte å stå opp ved revelje 210277: 45 kr i bot — Unnlatt å stå opp ved revelje		
9250 Bardu 28 mars 1977		
G. A. Malm, Kaptein/kompanisjef (Navn, grad og tjenestestilling)		

Premierebus

SVAR

I stikkordrebusen denne
gangen skal vi fram til 3 per-
soner innen kulturlivet i Nor-
ge: Rebusene gir fremdeles
bare stikkord (ikke selve
svaret) som skal få deg til å
tenke på en person. Premien
denne gangen er «Landsby
ved dagry» — en roman om
kampene mot den japanske
invasjonen i Kina under den
2. verdenskrig. Løsningene
må vi ha innen 1/9 og sen-
des:

Røde Garde rebus
Postboks 4702 Sofienberg
OSLO 5

Det kom mange svar på stik-
kordrebusen. Det begynner
visst å bli mange som leser
Røde Garde nøye. Riktig lø-
sning er:

1. Ny supermakt = SOV-
JET.
2. Mengistu = ETIOPIA
3. Enøyet terrorist (Moshe
Dayan) = ISRAEL.
Blant de riktige løsningene
trakk vi ut K. S. fra Loddef-
jord, som har fått plata til
Tom Robinson Band til-
sendt.

Finalen er enda ikke ferdigspilt, men det går mot SEIER FOR LØRENSKOGUNGDOMMEN!

Alt tyder nå på at en årelang kamp for motorsenter på Lørenskog er krona med seier. Kulturstyret i kommunen har vedtatt å gi kjelleren på Fjellhamar gård til «mekke»-verksted. Formannskapet går også inn for dette og det står nå «bare» igjen at kommunestyret vedtar dette endelig. Lørenskogungdommen har grunn til å være optimister, men — det ER folk på Lillestrømkanten som har jubla før ballen har vært i mål. Ikke glem det — stå på til dere har fått sikre garantier for at huset er deres. Foreløpig sier vi: GRATULERER!

— Kulturetaten i Lørenskog har arbeidet for å få til et slikt sted for motorungdommen i snart ti år, sier sekretær Reidar Hansen ved kulturkontoret. Når vi nå står foran en realisering av dette prosjektet i løpet av høsten, er det ingen grunn til å legge skjul på at den aksjonen som ungdommene i Lørenskog Motorklubb har gjennomført, har vært med på å presse fram dette tilbudet. Det er heller ingen tvil om at det er behov

AUF:

seg gjennomføre. Forslaget om frigtelse av lokalet ble fremsatt av en av våre representanter, og ble vedtatt mot de borgerliges stemmer. Administrasjonens innstilling i saken, var at nåværende leieavtale skulle opprettholdes.

Vårt lag vil jobbe aktivt med saken ved den videre behandling, og vil bli veldig overrasket om vår tiltro til våre folkevalgte ikke er berettiget.

Faksimile fra Akershus Arbeiderblad 27. juni i år. Som vi ser må sjøl sekretæren ved kulturkontoret innrømme at det har vært motoraksjonens press som har ført til at de nå får Fjellhamar gård. Under denne artikkelen står en uttalelse fra AUF i Lørenskog. De — som ikke en gang har sendt en støtteuttalelse til aksjonen — er ikke mindre frekke enn at de tar på seg æren for seiren!

dem har kjempa. Filmen om Hammersborg i Oslo er blitt vist og politimannen som hoppa av, Asmund Haugen, har kåsert.

Her ser du Fjellhamar gård — huset kulturstyret og formannskapet går inn for blir brukt til «mekke»-verksted. Motoraksjonene skal ifølge planene ha underetasjen. I 1. etasje drives det ungdomsklubb mens forskjellige lag og organisasjoner har kontorer i toppetasjen.

Gjennom hele året har kommunestyret blitt minnet på at det fins ungdom i Lørenskog som vil ha et sted å være. Det har vært

mange demonstrasjoner utafor rådhuset i forbindelse med kommunestyremøtene. Siste demonstrasjon var i april. Dette kon-

stante presset har utvilsomt vært utslagsgivende for at kommunepolitikkerne nå ser ut til å innfri kravet om et motorsenter.

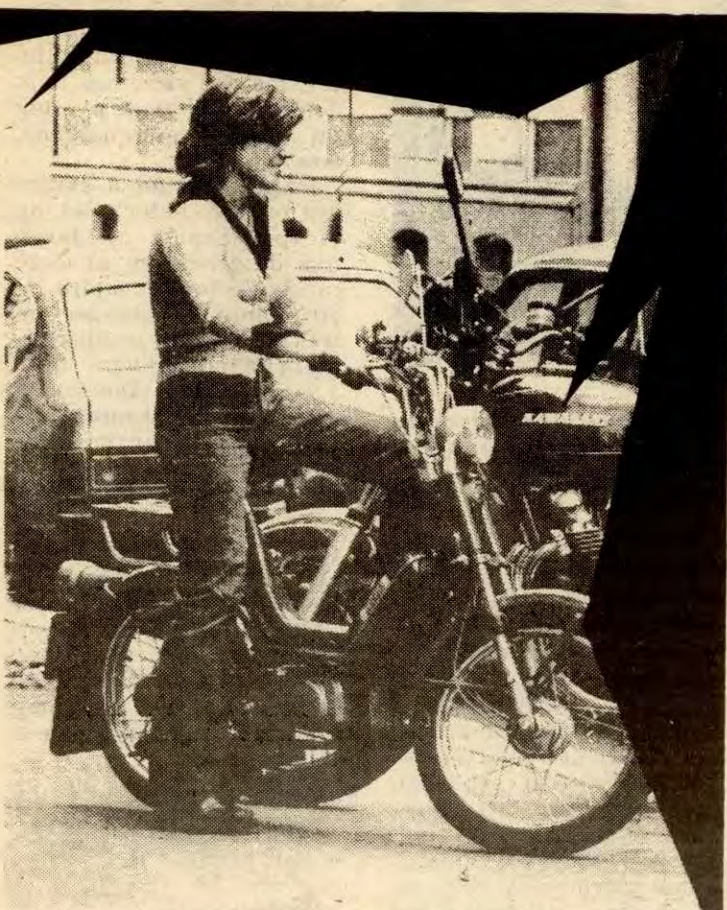
7 milliarder i lommepenger?

Norsk ungdom har god råd. Det er ikke noe nytt. Men at de disponerer hele syv milliarder — 7 000 000 000 — kroner i lommepenger i året overrasker vel de fleste.

Mest bruker de på bil og motorsykler. Der går det med 1,6 milliarder. Neste store utgifter er klær som krever 1,5 milliarder.

De tar seg også gjerne en tår over tørsten, og bruker 800 millioner kroner på alkoholholdige drikkevarer som er den tredje største utgiftsposten.

Skoene går de neppe av seg. I alle fall kjøper de årlig sko for 500 millioner kroner. Godt kledd og skodd går de på restaurant, diskotek o.l. og legger igjen 700 millioner der.

1,6 milliarder kroner bruker unge mennesker på bil og motorsykler

Stor undersøkelse

400 millioner kroner av deres lommepenger går opp i røyk, like mye som de bruker på toalettet, klær og

tikk. Det samme bruker de på henholdsvis leskedrikker og bøker, blad og aviser.

Fremdeles har de penger igjen. Av dem bruker de

I en stort oppslått artikkel presenterer VG norsk ungdom som rik. 7 milliarder kroner til lommepenger! Men stopp en halv: Hadde det betydd noe for deg om det hadde stått 700 millioner (0,7 milliard) eller 70 milliarder? Og regner du utgiftene dine til klær og skolemateriell som lommepenger? Det gjør VG. Vi har tatt for oss tallene som VG presenterer og forteller sannheten om dem og «luksusungdommen».

Vi har tatt for oss forbruket til ungdommen mellom 15 og 29 år som VG omtaler, omregnet de astronomiske tallene til hva hver person bruker og sammenlignet med gjennomsnittet i Norge.

MOTORSYKLER OG BILER

VGs 1,6 milliard fordelt på 926 000 mennesker mellom 15 og 30 — hva blir det?

Jo, gjennomsnittsumdommen bruker ca 1 800 kroner i året til motorsykkel og bil. Og det blir det såvisst intet dollarglis av. Og det er mindre enn gjennomsnittet. Den voksende gjennomsnittsnordmannen bruker i overkant av 2 000.

KLÆR OG SKOTØY

1,5 milliarder til klær og 500 millioner til skotøy blir: 1 700 og 550 kroner i året på hver av oss. Det er litt over gjennomsnittet som er på 1 400 og 350.

ALKOHOL OG TOBAKK

På slikt stoff bruker vi mindre enn gjennomsnittet. Vi drikker for 900 kroner året — mot 1 100 som er gjennomsnittet. (De under 15 år er holdt utenom.) Vi røyker for 450 kroner mot 750 som er gjennomsnittet.

PÅ RESTAURANT OG DISKOTEK

På slike steder legger vi igjen ca 800 kroner i løpet av året — omtrent som «de eldre».

SUMMEN

De 7 milliardene vi bruker på motorsykkel, bil, klær, sko, alkohol, røyk, restauranter, diskotek, toalettartikler, kosmetikk, leskedrikker, bøker, blader, aviser, plater, skolegang, kassetter, kino, teater, søtsaker, is og snacks blir pr. hode 7 700 kroner i året. Konklusjonen min blir ikke som VG sin. Ungdommen i Norge er blant den delen av befolkningen som må spare på kronene. Det er vel ikke så merkelig heller. Skolegang blir man ikke rik av. Heller ikke er det noen god forretning å stifte familie.

Men hvem kan ikke bli lere med store tall når en legger sammen forbruket til over 900 000 mennesker?

Du skal ikke stole på alt som står i avisene, sa en kamerat til meg. Faren min påstår at bare halvparten er sant. Det hvite er sant, og det svarte er løgn.

Jeg for min del mener det har noe med hvilke interesser avisen tjener å gjøre. Det finnes jo mennesker som har formuer på borti-mot 7 milliarder kroner. Og de vil gjerne ha folk til å tro at all ungdom har mye penger mellom henda!

Solgløtt i regn- værsommer: RØD UNGDOMS SOMMERLEIRE

— Nå vil jeg være med i Rød Ungdom!

På Rød Ungdoms kulturleir på Otta treffer vi Runar som er på leir for første gang.

— Jeg har drevet med streikestøttearbeid for Sollia, men aldri med politikk sånn som her på leiren, forteller han, så jeg var ganske skeptisk for jeg dro. Jeg visste lite, og trodde det kom til å bli vanskelig. Så jeg meldte meg på, og så meldte jeg meg av igjen, men siste dagen bestemte jeg meg for å dra og se hvordan det virka.

— Og hvordan synes du det virker?

— Det har vært voldsomt godt kameratskap her, og kulturvirksomheten har vært fin. Særlig synes jeg Tramteateret var gode, men det burde ha blitt laga

mere nye sanger her på leiren. Også i diskusjonene har jeg lært mye, sjøl om jeg ikke skjønner noe av tre-verdener teorien, så har jeg i hvertfall bestemt meg for å lese mer når jeg kommer hjem.

— Ja, du har jo bestemt deg for å bli med i Rød Ungdom også?

— Ja, fordi jeg synes jeg har lært veldig mye her på leiren, og jeg synes det virker som om Rød Ungdom går fram på rette måten i arbeidet sitt. Hvis en er helt aleine nytter det ikke å gjøre noe, men det er mye lettere når en er mange sammen. Derfor er det nødvendig å organisere seg, og da synes jeg det er en god løsning å være med i Rød Ungdom, sier Runar.

Regnet silte i ørsmå striper da vi bredde ut en plastsekk og bød Emma Brekken, Harald Bolsveen og Jacob Skogum på kaffe i plastkrus som velta for hvert lite pust. De kom på besøk til leiren en kveld og Emma og Harald hadde dansa bygdedans, og Jacob hadde trollbundet oss med fela i storteltet på leiren.

De kommer fra Vågomo og Otta. Emma og Harald danser sammen på kappleiker og annet. Jacob, bygningsarbeider og bonde, er en av våre fremste spelemenn på flatfele. I sommer fikk han NRK sin pris på landskappleiken på Fagernes.

Humpete gråsgolv til tross, Emma Brekken og Harald Bolsveen ga oss en flott

I sommer har Rød Ungdom arrangert 9 leire og i tillegg har det vært egen brigade på 3 leire. Tre-verdener teorien har stått i sentrum for diskusjonene på de fleste leirene — og diskusjonen gikk livlig sjøl om leiren var første møte med denne teorien for en del, og opplegget godt kunne har vært mer tilpassa dette. På leiren i Nordland var utbygginga på Saltfjellet hovedtema — ei sak som direkte angar framtida for de unge i landsdelen.

Seminarar om Tsjekkoslovakia, skolen, politivold og forholdet gutt/jente brakte leirdeitakerne mye kunnskap og diskusjon.

Nytt av året var Rød Ungdoms egen vandreleir, som gikk i Rondane. Tross darlig vær i starten og tunge bærer med mat, var dette et godt forsøk. Bra diskusjoner, masse flott natur og en trivelig stemning sier rapportene — Dette blir ikke den siste vandreleiren Rød Ungdom arrangerer!

Siste forsøk blir det heller ikke av et annet eksperiment, nemlig Kulturleiren som gikk av stabelen ved Otta. Her var det samla et bredt utvalg kulturinteresserte som de aller, aller fleste ga uttrykk for at leiren var en flott opplevelse. Diskusjonen om revolusjonær ungdomskultur ga deltakerne trua på at det gar an a fa til bra kultur ganske enkelt, og vissheten om at vi må ga bredt ut og eksperimentere med kulturelle former.

Ellers var deltakerne delt i Litteratur, Billedkunst, Musikk og Teaterverksteder som jobba med konkrete prosjekter. Og neste år blir kulturleiren sikkert enda bedre. Her følger noen smakebiter fra leiren.

BYGDEDANS OG FELESPELL

— Hva synes dere om å opptre på Rød Ungdoms kulturleir?

— Det er fint å komme hit, sier Harald og de andre nikker, da jeg kom i døra til teltet, fikk jeg virkelig lyst til å danse for så fint publikum.

— Når en kommer på sånne steder er det ofte mye fyll og spetakkel, men her er det ikke sånn i det hele tatt, og ingen hengeholder heller, sier Jacob, det synes jeg er et godt tegn.

Praten går om løst og fast, gammeldans og fleip. Vi koser oss så vi reint glømmer både regnet og myggen.

— Gammaldansen tar

Jacob Skogum, bygningssarbeider og en av våre beste spelemenn spiller «Jølseg opp». På festene er det en fin blanding av unge og eldre som morer seg i lag ut fra felles interesse, sier Harald.

Alle er enige om at det er viktig å ha en tradisjon.

— Folkemusikken bringer ekte glede og god stemning, mener Emma, skal det være ungdomsaktiviteter, må det være noe ungdommen har glede av. Jeg vil anbefale gammaldans, sier hun.

Harald går for å svinge seg i valsen i storteltet, og vi spør Emma og Jacob hva de synes om at unge musikere bruker andre instrumenter og blander inn trekk av andre musikkformer i folkemusikken.

— Jeg synes ikke særlig om det, sier Emma, de gamle slåttene er fine nok i seg sjøl.

strabruri» av Anders Viken, så hele leiren holder pusten.

— De gamle slåttene bør oppbevares i sin opprinnelige form, men vi skal ikke være for konservative, sier Jacob, jeg synes det er interessant det disse nye gruppene som for eksempel Vømmøl gjør.

Praten kommer inn på nynazistene. — En skulle ikke trodd at nazismen skulle dukke opp igjen. Og de kan nok påvirke en del unge. Vi som husker krigen synes det er helt forferdelig, disse nynazistene inne i Oslo skulle bankes opp, sier Emma.

— De burde absolutt vært forbudt, sier Jacob og når vi forteller at Narvesen skal selge bladet til Norsk Front, blir både han og Emma sinte — Det må vi protestere mot så hardt vi kan, sier Emma.

Hvor lenge skal vi tåle svina?

«Patpong road — gaten hvor alt skjer!» «Det er en opplevelse å vandre rundt fra bar til bar. Uansett hvor man kommer: Pikene er snille, hyggelige... og villige.»

«Den som ikke har opplevet Patpong, har ikke opplevet Østen. For pikene og stemningen er noe eget.»

Ovenstående er smakebiter på sjefsredaktør i Express Sten-Ture Jensens beretning fra et opphold i Thailand. Det er vanskelig å komme ut fra «gledesgaten» med pengene i behold — her skjer så uendelig mye spennende ifølge Jensen. Vi er de siste til å betvile at sjefsredaktøren tok for seg av det han kunne, men vi tipper representasjonskontoen holdt godt...

FORHERLIGELSE AV PROSTITUSJON

Kollegaen i bransjen, spekulasjonsbladet Aktuell Rapport, nøyser seg ikke ba-

re med eksotiske reportasjer fra den fortvilte situasjonen til prostituerte jenter i Bangkok. I siste nummer INVITERER DE TIL SELSKAPSREISE TIL «SEX-PARADISET I ØSTEN»! For 3.900 kroner kan leserne bli med på «alle tiders reise til sexparadiset Bangkok og Pattaya fra 12 til 21 november». I invitasjonen står det videre: «Men Østen består ikke bare av sex, ...det er lagt inn flere utflukter...» Nei tenk!

I Thailand holder USA-imperialismen fascismen på beina. På grunn av enorm nød og fattigdom

finnes det mellom 170 000 og 190 000 prostituerte. Denne elendigheta er det «Aktuell Rapport» arrangerer sex-reiser til! Det er hverken «alle tiders» eller «paradis» for kvinnene og folket forøvrig som lever i landet.

Både Kvinnefronten og Kvinnenes Fellesaksjon mot Pornografi har protestert kraftig mot «sex-reisene» til Aktuell Rapport. Vær med å gjør ditt til at ingen kommer avgårde 12. november!

Les Røde Fane nummer 2/78. Her finner du stoff om porno og prostitusjon utfra kommunistenes syn.

10 000 TIPSET!

Skriv eller ring Røde Garde, Boks 702 Sofienberg, Oslo 5. Tlf (02) 35 32 62 og du har muligheten til å få spredd ditt tips til 10 000 le-

sere. Helt gratis. (P.S.: Husk at posten blir åpnet og telefonen avlyttet. — Unngå å oppgi navn o.l. unødvendig.)

**Røde Garde,
Boks 4702,
Sofienberg, Oslo 5**

Horehuset ble ungdomsklubb!

Noe av det første som skjedde etter at byen Agordat i Eritrea ble frigjort i september i fjor, var at ungdommen fikk et sted å være. Bare 3 uker etter at de etiopiske okkupantene var hivi ut av byen, ble det åpna ungdomsklubb i en av byens fineste villaer. Lokalene var bygget som selskapsklubb for de italienske kapitalistene i byen — seinere hadde det vært offisersklubb for etiopierne. Den gangen var klubben sentrum for prostitusjon og fyll i Agordat.

Da Røde Gardes medarbeider besøkte ungdomsklubben en ettermiddag i juli i år, var det ganske andre aktiviteter som foregikk i huset og i hagen.

Agordat hadde i sommer 7 000 innbyggere. Det hadde bodd langt flere folk i byen, men mange hadde flykta i redsel for etiopiernes terror mot sivilbefolkninga og bombing av byen. Flyktingestrømmen var nå slutt, og folk var så smått begynt å vende tilbake.

ÅPEN HVER KVELD

Ungdomsklubben var åpen sju dager i uka fra ettermiddag til seint på kveld. Klubben hadde 200 medlemmer, hver kveld var det mellom 70 og 100

ungdommer her. Hvilket norsk tettsted på 7 000 innbyggere har et sånt tilbud til ungdommen?

Her var ingen kommunepamper som laga regler på vegne av ungdommen. Klubben ble drevet av ELF's (Den eritreiske frigjøringsfrontens) ungdomsorganisasjon, og det var medlemmene selv som ledet arbeidet. Klubblederen het Tsemaye, han var 22 år og frigjørings soldat hos ELF.

Det var mange aktiviteter i gang den kvelden vi var på besøk. En del av

dem var akkurat som på en norsk ungdomsklubb. Her var turneringer både i bordtennis og volleyball. En gutt og ei jente spilte sjakk. Men for dem het ikke de små brikkene bønder, men «fighters» — frigjørings soldater.

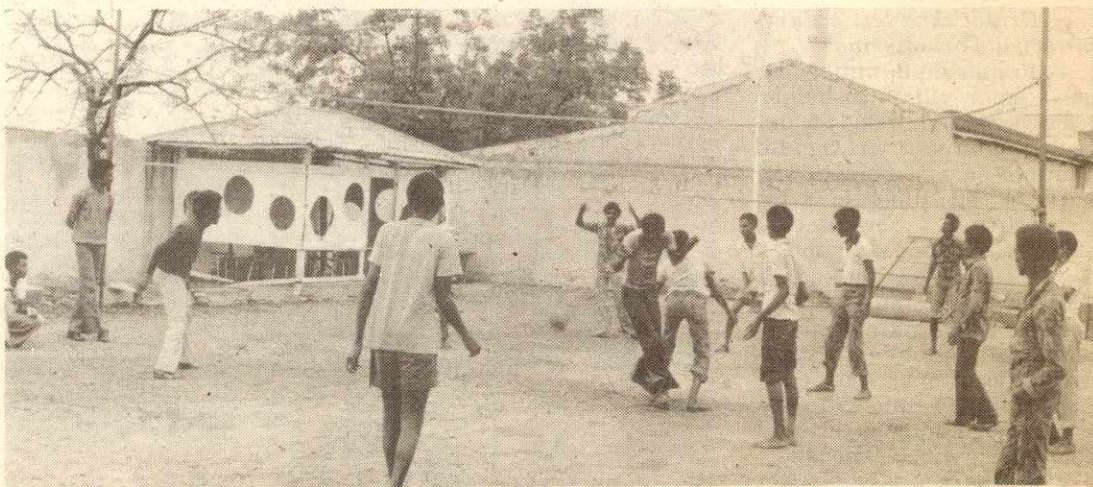
Røde Garde på ungdomsklubben i Agordat, Eritrea:

TEATERGRUPPE OG BIBLIOTEK

Klubbens teatergruppe holdt på å øve inn eritreiske sanger og danser. Den nasjonale kulturen er viktig for eritreerne under frigjøringskrigen. Eritrea består ikke av 1, men av 9 nasjoner med hvert sitt språk og kulturelle særtrekk. Kolonimaktene har understreket og utnyttet de nasjonale ulikhetene til å splitte det eritreiske folket.

I kulturen kommer mye av et folks historie og hverdag til uttrykk. Gjennom at ungdommen i Agordat blir kjent med kulturen fra andre deler av Eritrea, blir de også et stykke på vei kjent med folket der.

Ungdomsklubben hadde

Volleyball-turneringen var populær. Fysisk trening var en viktig del av aktivitetene på klubben for å ruste ungdommene til frigjøringskrigen.

også et bibliotek som de holdt på å bygge opp. Dette var ingen lett oppgave. Under etiopierne har ikke eritreerne fått lære sitt eget språk, tigrinia, på skolen.

Saadia er 17 år og er på klubben hver kveld. Før frigjøringa av Agordat holdt hun seg bestandig hjemme om kveldene. Fikk ikke lov å gå ut om kveldene på grunn av etiopiernes terror.

Det har heller ikke kommet ut aviser eller litteratur på tigrinia. Etter frigjøringa er det for første gang laget skolebøker og blader på eritreernes eget språk, og enkelte utenlandske bøker er oversatt.

KLUBBEN MED I KRIGEN

Alle klubbmedlemmer var organisert i smågrupper. Gruppene hadde jevnlig politiske diskusjoner og studier. De hadde også faste oppgaver i oppbygginga av det nye Eritrea og i å støtte opp om soldatene som kjempa ved fronten. En gruppe hadde ansvaret for å kontrollere markedet i byen. At det ikke ble solgt på svartebørs, at prisene var etter av-

talene osv. En annen gruppe arbeidet under helsestasjonen med kontroll av hygien. Den dro rundt på kafeer og så etter at det var renslig og ordentlig på kjøkkenet, mobiliserte folk til å rydde søppel fra gatene osv. I land i den tredje verden med lav levestandard og mye alvorlige bakteriesjukdommer som

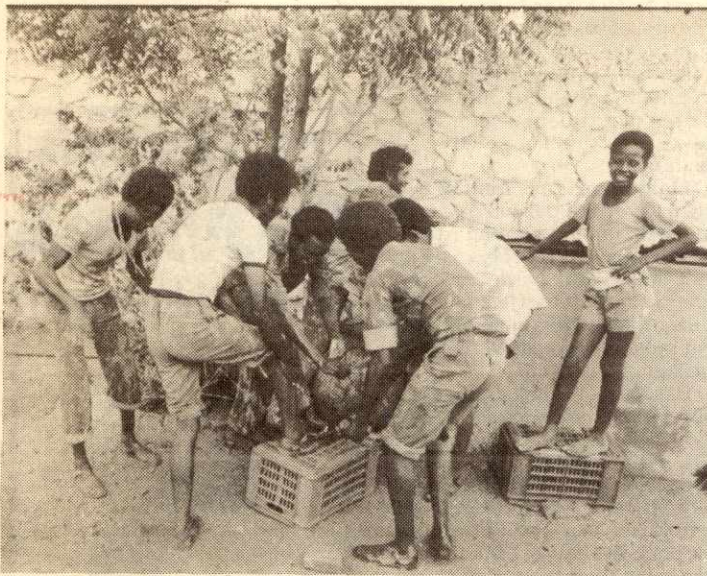
f.eks. tuberkulose, er hygien en avgjørende faktor for å bekjempe sykdommene. En tredje gruppe var opplært i førstehjelp og klar til å hjelpe skadete etter bombeangrep.

ETIOPISK OFFENSIV

I sommer satte etiopierne inn en voldsom offensiv mot det frigjorte Eritrea, og i dag står etiopiske styrker igjen rundt Agordat.

Like etter at Røde Garde besøkte Eritrea, satte etiopierne inn en voldsom offensiv mot det frigjorte Eritrea, og i dag står etiopiske styrker igjen rundt Agordat. Ungdommene på klubben er nå i full gang med å støtte opp om soldatene ved fronten rundt i byen. De baker brød, samler inn utstyr soldatene trenger, hjelper sårede.

Om etiopierne lykkes i å okkupere Agordat, vil ungdommen ganske sikkert miste klubben sin og igjen måtte holde seg hjemme om kveldene av frykt for etiopiernes terror. Men like sikkert er det også at de eritreiske ungdommene en dag vil få klubben igjen for godt — i et fritt og sjølsten- dig Eritrea.

Grundig og spennende studiesirkel om Eritrea som 3. verdenkomiteen har gitt ut. Bestill fra: Eritrea-gruppa Anti-imperialistisk komite for den 3. verden Postboks 5645, Briskeby Oslo 2.

ABONNER PÅ RØDE GARDE

avisa til rød ungdom

★ røde garde ★

★ røde garde ★

★ røde garde ★

★ røde garde ★

★ røde garde ★

Kr.30 pr. år

JEG ØNSKER Å ABONNERE PÅ RØDE GARDE I ETT ÅR OG BETALER 30 KR. NÅR JEG FÅR FØRSTE NUMMER I POSTEN:

navn

adresse

bosted

send kupongen til:
RØDE GARDE BOKS 2046 GRØNERLØKKA O.S.